

מדינת ישראל
משרד הביטחון

סמל ראשון כובאני, בן

בן מרגלית ורחמים. נולד ביום כ' בכסלו תשמ"ז (21.12.1986) בנתניה. הבן האמצעי, בין שרית הבכורה לעידו הצעיר. בהיותו בן חמש עברה המשפחה לשכונת בית אליעזר שבחדרה, שם התחנך בן בבית הספר היסודי "קפלן", וב"תיכון חדרה - שלוחת בית אליעזר" - שם למד בחטיבת הביניים ובחטיבה העליונה. בשכונה זו התנהלו רוב חייו של בן ובה רכש את חבריו הרבים.

בן כשמו כן היה - "בן של כולם", בן מסור ונאמן למשפחה ולחברים, ועמוד התווך. יושר ומצפון נקי היו נר לרגליו, ובחיוכו המקסים השרה על כל הסובבים אותו שלוה ורוגע. המורים אף הם הלכו שבי אחר תכונותיו הטובות וקסמו הרב עד כי גם כאשר נהג בשובבות או הרגזם לא יכלו לכעוס עליו.

למשך תקופה קצרה היה בן חבר בתנועת הנוער "בני עקיבא" ואף שיחק קט-רגל, אך עיקר אהבתו ותשומת לבו היו נתונים לסוסים. מאז היה בן שלוש-עשרה היה בן מגיע בקביעות לאורוות הסוסים שבגבעת אולגה, עבד בהתנדבות ועשה כל מלאכה נדרשת. את כל מרצו השקיע בסוסים, וכל שרצה בתמורה הוא ללטף אותם, ומאוחר יותר גם לרכוב עליהם להנאתו.

בן היה מנהיג טבעי אשר ריכז סביבו את בני גילו ואת חבריו מבית הספר ומהשכונה, ועמם בילה את רוב זמנו. "בן היה ילד מיוחד במינו. צנוע מאוד, אבל צעיר שאהב מאוד את החיים ובמיוחד אהב את החיים בצוותא"; "תמיד רצה שיהיה טוב לכולם. תמיד עם שלום בפיו וחיבוק חם, ובעיקר עם לב רחב ופתוח", מספרים החברים. בן הרבה להזמין את חבריו לביתו, שם, כחלק מההווי המקומי, האזינו החברים למוזיקה המזרחית האהובה על כולם, ועשו שמח. על רקע אהבתו זו למוזיקה העריץ בן את הזמר "ראובן המלאך". "היה לו חלום שכאשר יתחתן, ישיר ראובן המלאך בחתונה", מספרת בכאב דודתו ברכה. לאחר נפילתו, כתב ראובן שיר לזכרו של בן. לא רבים ידעו, אך גם בן עצמו שלח ידו בכתיבה, ומפעם לפעם העלה על הכתב מהרהורי לבו.

עזרה לזולת והתנדבות היו דרך חייו של בן. הסיוע שהגיש לנזקקים ולחלשים - הן כספית והן פיזית - בא ממקום עמוק של יכולת נתינה אין-סופית, ומלב חם ואוהב. התמסרותו של בן למשפחתו הייתה מוחלטת. הוא הקפיד במצוות כיבוד אב ואם, דאג לרווחתם החומרית של הוריו ותמך בהם נפשית. חיי החברה הערים שניהל לא מנעו ממנו לעזור בעקביות בפרנסת המשפחה, ובכל שעה פנויה עבד בחנות "מקור הבשר" שבשכונתו. כדרכו, יצר קשרים אמיצים עם חבריו לעבודה והתחבב מאוד על מנהליו.

בן ליווה לכל אורך השנים את אמו, אשר שכלה את אחיה במלחמת לבנון הראשונה, והיה נוכח בכל טקסי האזכרה המשפחתיים. ממד חדש נוסף להזדהותו עם כאבה לאחר שהתגייס, עת השתתף בטקסים כחייל במדים. בן חש את הקשר העז לעמו ולארצו, והאמין בצדקת הדרך.

גם בעבור אחיו היה בן דמות משמעותית. את אחותו שרית העריץ, ואף שהיה צעיר ממנה חש צורך להגן עליה. כך גם נהג כלפי אחיו הצעיר עידו, השגיח עליו בבית הספר ודאג לו.

מאז ומתמיד הייתה משאת נפשו של בן להיות לוחם ב"גולני". אלא שביום הגיוס, 1.8.2005, בהגיעו לבסיס הקליטה והמיון, נאמר לבן כי הוא מיועד ל"הנדסה קרבית". בן סירב להשלים עם שיבוצו ומיאן לעלות לאוטובוס. הדבר עלה לו במעצר למשך שלושה ימים, אך בן לא נרתע. הוא נאבק עד שניצח, והגם שגיוסו נדחה בשלושה חודשים הגיע בסופו של דבר ליחידה שבה ביקש לשרת - גדוד 51 של "גולני". אמו תיארה את גאוותו הרבה כשלבש את מדי "גולני" ועליהם תג היחידה: "הוא התהלך כמו טווס גאה, כשהמדים שעליו כאילו מילאו ויישרו את כתפיו שהיו רחבות ממילא."

בן היה "מורעל" על "גולני", "נשוי לחטיבה", כפי שהתבטאו החברים. מרגע השתלבותו כקלע בפלוגה הרובאית, היה מאושר. על אף הקשיים והעומס הפיזי יצא בן לפעולות רבות ולמבצעים, עודד את החברים ודרג להרים את המורל. "הייתה לו נוכחות. לכל מקום שהלך כולם ידעו שכן הגיע. לא משנה איפה יהיה, ישמעו אותו. הוא הפגין נוכחות בכל מקום", אמר אחד מחבריו. "לא היה לו קל בצבא. התנאים בגדוד לא קלים ומורכבים מאוד. אבל שמחת החיים שלו,

כתב נתי יצחק: "היית לי אח לנשק. תמיד לקחתי ממך דוגמה - אף פעם לא להיות בעצב ולקחת הכול בקלות. תמיד ידעת לחייך ולהצחיק אותנו גם כאשר היינו טיפה שבזים, וזאת הגדולה שלך - הענווה העצומה והצחוק שאף פעם לא ירד מפניך. ... רצית להיות בחוד החברה בכדי שאם וכאשר ניתקל, אתה תהיה הראשון לתפעל על מנת שחבריך לא ייפגעו ואתה תגן עליהם ועל כל עם ישראל. לא היה אכפת לך לחרף נפשך למען ערכים אלה, וכך עשית... אוהב אותך."

כתב רז מנשה: "בן היה מוכן לעשות הכול בשביל החברים והמשפחה. הוא תמיד דאג לכולם שלא יהיה חסר כלום לאף אחד, ממש כמו אבא! תמיד מזמין על חשבוננו, לא נותן לאף אחד לשלם - לב רחב! בן אהב ליהנות מהחיים, לשבת עם חברים על איזו כוסית וודקה עם נרגילה, וזהו - זה היה מספיק לו, לא היה צריך יותר מזה. אך באותה מידה הוא היה גם עובד קשה, ובקושי ישן. היה חרוץ, בעל מוסר עבודה גבוה במיוחד. ... כל מי שהכיר אותו ידע שהוא אחד האנשים הנדירים שקיימים בעולם הזה. היה גיבור אמיתי!"

אלעד: "אני מודה על כל רגע שהיה לי איתך - זכיתי בחבר אמת, ורק חבר אמת יודע מה היית נותן בשבילו. בן, בשביל מי שאהבת היית נותן את הנשמה, כי כזה היית - נשמה ענקית ובעל לב ענק שצורך הנתינה בו היה ביסודך. נוח על משכבך בשלום. אוהב ומתגעגע המון."

דברים נוספים לזכרו של בן נכתבו באתר האינטרנט "השחקן ה-12" של מועדון "מכבי תל-אביב": "לא יכול לשכוח בחיים את הדקות האחרונות של מי שבאותם זמנים היה מהאנשים שהייתי הכי מחובר אליהם בפלוגה. את היריות הקרובות לבית שבגללן יצאת החוצה למצוא את המחבל, ואת הצעקות של גל הנגביסט 'כובאני נפל, כובאני נפל, תנו אש, תנו אש!'. לא עובר לילה בלי שאני חושב על כובאני, ושעל אף כל הבעיות תמיד היה מחייך, תמיד עם שמחת חיים. אף פעם לא שוכחים אותך ותמיד מתגעגעים, רובאית 51, 'אחרוני האפאצ'ים'."

לזכרו של בן כתב והלחין הזמר "ראובן המלאך" שיר שהוקלט והופץ בין כל חבריו ומוקיריו של בן: "איך זה שאלוהים / לקח אותך מאיתנו / איך זה שכאב כזה / השארת בליבנו / מחייך ועוזר לכולם / ובליבנו תישאר לעולם / אתה תמיד תישאר / הגדול מכולם // המלאכים מלמעלה / עליך שומרים / תמיד דדע בן / שעליך חושבים / כל החברים / וכל הידידים / שהיו איתך בשעות / הכי יפות של החיים // כל הזמן אתה רצית / להיות חייל קרבי / לחיים אדומות / ילד כזה בריא / התקשרת לאימא / דרשת בשלומה / ולאחר שעה השארת / את כולנו בתדהמה."

התקרית שאירעה בעזה סוקרה בהרחבה בעיתונות הכתובה והאלקטרונית. כתבות רבות האירו את דמותו המיוחדת של בן, והדגישו את נחישותו ללכת בדרך שהאמין בה.

פעולות ההנצחה לזכרו של בן, הנעשות ביוזמת המשפחה והחברים הקרובים, קשורות לתחביביו ולדרך חייו. בין היתר נערך טורניר "קט-רגל" לזכרו של בן שבו לוקחים חלק חברים מהצבא ומהשכונה. המשפחה מעבירה גביע נודד המוענק למנצחים, ומדליה שבה מונצח שמו של בן מוענקת לכל המשתתפים. באירועים ובאזכרות מוצגים חומרים כתובים ותמונות המנציחים את בן, את פעילותו, ואת האירועים המגוונים שהספיק להשתתף בהם ולחוות במהלך חייו הקצרים.

בשנת 2008 הוחל בכתיבת ספר תורה על שמו של בן.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

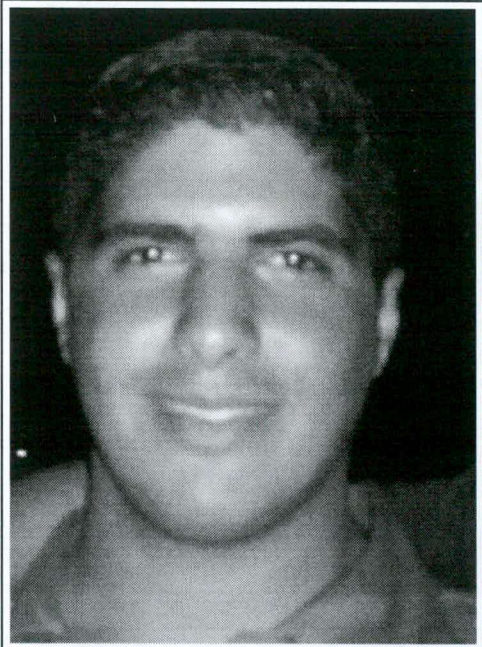
נזכר את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

סמ"ר כובאני בן ז"ל

סמ"ר כובאני בן ז"ל
בן 21 בנפלו

בן מרגלית ורחמים

נולד בחדרה

ב-כ' בכסלו תשמ"ז, 21/12/1986

התגייס ב-1.8.2005

נפל בפעילות מבצעית

ב-ה' בחשוון תשס"ח, 17/10/2007

שרת בחטיבת גולני

יחידה: גדוד "הבוקעים הראשון" (51)

מקום נפילה: רצועת עזה

נקבר בחדרה

הותיר הורים ו-2 אחים: שרית ועידו

קורות חיים

בן מרגלית ורחמים. נולד ב- כ' בכסלו תשמ"ז, 21.12.1986 בחדרה. בן התגייס ב- 1.8.2005 ורצה לשרת רק בחטיבת גולני, לא היה מוכן לשמוע על שום יחידה אחרת, בגלל שהצבא לא אפשר לו להגיע לחטיבת גולני, בן התחיל לעשות בעיות ונכנס לכלא ובעקבות כך שוחרר מהצבא. הוא המשיך להתעקש לשרת בגולני וחודשיים אחרי שוחרר, התגייס שוב והפעם כבר לגולני.

בן היה מורעל על גולני, אבל גם על בני משפחתו ודאג להם ככל שהיה יכול. בכל חופשה שלו, שהיה יוצא מהצבא היה מתייצב לעזור בחנות הבשר "מקור הבשר" הנמצאת במרכז העיר. תמיד היה לו חיוך על הפנים.

כל פעם שהוא היה נכנס לעזה, היה מודיע. הוא לא היה מדבר על בעיותיו, אבל תמיד היה צוחק ועם ראש למעלה.

חברו הטוב, לבנה שדה סיפר בדמעות, "הוא תמיד רצה לשרת בגולני. ניסינו לשכנע אותו שיירד מזה, אבל הוא לא היה מוכן לשמוע, הוא היה מורעל. כל חופשה שהיה חוזר הביתה הוא היה מספר על הדברים שבהם השתתף במהלך השירות".

שדה מוסיף כי היום ניסה להשיג את בן אך לא הגיע אליו. כל פעם שהיה נכנס לעזה הוא היה שולח לי הודעה על הכניסה, אתמול הוא לא שלח הודעה, היום ניסיתי להשיגו מספר פעמים, יחד עם אביו, אך הוא לא ענה לטלפון. חיכיתי שהוא יחזור אלי, אך הוא לא החזיר תשובה. השבוע הוא לא הרגיש טוב ואמרתי לו שיוציא גימלים אך הוא סירב. החברים סיפרו שבן היה נוהג לשלוח להם הודעת טקסט בנוסח "עזה זה גיהנום".

סמ"ר כובאני בן ז"ל

בתאריך ה' במרחשוון תשס"ח, 17.10.2007, נהרג בן במהלך פעילות מבצעית ברצועת עזה.
הובא למנוחות בחלקה הצבאית בחדרה. הותיר אחריו הורים ושני אחים, שרית ועידו.
"יהי זכרו ברוך"

לשכת שר הביטחון
הקריה, תל-אביב

מרגלית ורחמים כובאני היקרים,

מדינת ישראל וצבא ההגנה לישראל

אבלים עמכם בנפול יקירכם

סמ"ר בן כובאני ז"ל

ביום ה' בחשוון התשס"ח, 17 באוקטובר 2007

ויישאו תמיד את זכרו עם כל הלוחמים

שנפלו על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

א. ב. י.
אהוד ברק, רב אלוף (מיל')
שר הביטחון

חשוון תשס"ח
נובמבר 2007

צבא ההגנה לישראל
ראש המטה הכללי
סימננו: כא - 7 - 1956
י"ח במרחשוון התשס"ח
30 באוקטובר 2007

משפחת כובאני כ"ה

איתכם באבלכם על מות יקירכם, סמל ראשון בן כובאני, זכרנו לברכה.

בן, זכרנו לברכה, נפל חלל ביום ה' במרחשוון התשס"ח, 17 באוקטובר 2007,
בלחימה למען ביטחונם של מדינת ישראל ותושביה.

בן שירת כלוחם חיל הרגלים ב"גדוד הבוקעים הראשון" שבחטיבת "גולני" של עוצבת "געש",
אשר בפיקוד הצפון.

מפקדיו של בן מספרים, כי היה לוחם מצוין ואדם מוערך, שפעל מתוך אהבת העם והארץ והפגין
רצון עז לתרום. בן תואר כחבר מסור וכעל של אמת לחבריו הלוחמים, אשר השיבו לו אהבה.

דואב הלב על מותו של בן בטרם עת. בטוחני, כי דמותו תאיר את דרכם של מפקדיו וחבריו.

לאחר מותו, הועלה בן לדרגת סמל ראשון.

זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

ז"א/ח ב"א/ח

~~גבי אשכנזי, רב-אלוף~~
~~ראש המטה הכללי~~

מידע נוסף

לפני כניסה ללבנון

מידע נוסף

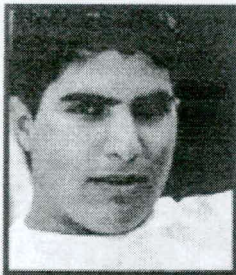
בהלוויה

מידע נוסף

מיארב קטלני בחאן יונס

לוחם גולני נהרג • גורם בפיקוד הדרום: "המתבלים למדו להיערך לקראת המבצעים שלנו"

סמ"ר בן כובני (20)

"נשוי לגולני"

יזמה זה נדירות, אמר סמ"ר בן כובני (20) באות משימתו האחרונה עם חב"ר. כובני רצה רק דבר אחד – לשרת בגולני. לפני כשנתיים, מספרים חבריו, הוא הגיע לבקורם, אך לא הצליח להתקבל לחיל. הוא לא ויתר. הוא ישב בכלא כמה ימים, יצא מהצבא לחודשיים, חזר והתקבל לגולני. "הוא היה מודעל גולני. פשוט נשוי לגולני", אמר אתמול חברו אייל אנגליסטה. חבר אחר, ליבנה שרה, סיפר כי "כיום שני בן חוה הוא לא הרגיש כל כך טוב, אז אמרתי לו תוציא גימ'לים. הוא לא הסכים. הוא היה מודעל ולא פחד מכלום". כובני השאיר אחריו זוג הורים, מרגלית ורחמים, אחות גדולה, שרית (27), ואח קטן, עידו (17). הלוחים תיערך היום ב-15:30 בבית העלמין הצבאי בחררה.

ערן נבון

(צילום: אייפי)

חוזרים מהפעולה בעזה. מדי לילה מתקיימים מבצעים מעבר לגדר

מאת יוסי יהושע ורוני שקד, כתבי ידיעות אחרונות

לוחם גולני מגדור 51, סמ"ר בן כובני (20) מוזררה, נהרג אתמול לשנות בוקר בחזית קלול עם מחבלים במהלך פעילות של מוחות וייר ושריון ממוזררה לחאן יונס. כשבועות האחרונים מוציא צה"ל מדי לילה מבצעים מסערי לגדר המערכת במרחק של כשני ק"מ מהגדר. המטרה: לפגוע בתשתיות

הטרור שמנסות להוציא פינועים לתוך שטח ישראל. באירוע אתמול לשנות בוקר יצא גדוד 51 לפעילות לאיתור מנהרה ממוזררה לחאן יונס. מתחקיר ראשוני עולה כי סמ"ר כובני שכב במארב יחד עם חבריו. כשלב מסוים ויהא הכוח חוליה של מחבלים, יצא להסתערות ובה חיסל מחבל אחד ופגע באחר. במהלך ההסתערות נרצח כובני מטוח קצר ככתפו וכתוהו. הוא נפצע אנושות וזאת מפצעיו בדרך לבית החולים.

הפלסטינים שינו שילי אייפריג'י, ירו מבי שס קל, הניחו מטעני חבלה ונלחמו עם הרכבה מוטיבציה, אמרו אתמול בצה"ל. בתקרית אחרת שהייתה באותו יום ברצועה נהרג פעיל חמאס בן 20 מאש כוחות צה"ל. גוי רמי צבא אמרו אתמול כי מתחילת השנה נהרגו כ-200 מחבלים בפעילות ההתקפית של צה"ל. הנרימים ציינו כי הם מוראנים מהעובדה שהפעילות הרצופה שמבצע צה"ל נלמדות על

ידי ארגוני הטרור, והם מתכוונים לכל כניסה של הכוחות. "הם למדו איך להיערך לקראת המבצעים שלנו", מוזהר גורם בפיקוד הדרום. למענתו, לקראת הפסגה באנאפוליס הוגבל חופש הפעולה של צה"ל בהנחיית הדרג המדיני, ואת הפעולות האלה למדו כבר בצד השני. גורמי צבא אמרו אתמול ככל שנמשך באותו דפוס של פעולות, הסיכון לפגיעה בכוותיו יילך ויגדל.

מן העתונות

מידע נוסף

מסדר סיום - נוב' 05

ראש הממשלה

ירושלים, ו' חשוון תשס"ח
18 אוקטובר 2007

לכבוד
משפחת כובני'
רח' יגאל 45
חדרה

משפחת כובני היקרה,

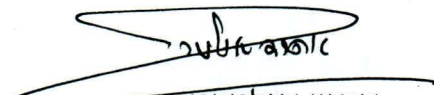
צער גדול בליבי על נפילתו של סמ"ר בן ז"ל, ביום ה' בחשוון התשס"ח, 17.10.2007.

צר לי על שירת חייו שנגדעה, והותירה אתכם ואת כל יושבי הארץ כואבים, אבלים
ובוכים.

אין בפי מילות נחמה אלא תקווה ותפילה שיעמדו לכם הכוחות להתגבר על האובדן
הגדול, ולדעת כי זכרו של בן ז"ל לא ימוש מלוח הזכרון של עם ישראל לעד.

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, ולא תוסיפו לדאבה עוד.

ב ב ר כ ה,

אהוד אולמרט

סגן ראש הממשלה שר התעשייה, המסחר והתעסוקה

ירושלים, חשוון תשס"ז
אוקטובר 2007

לכבוד
משפחת כובני
יגאל 45
תדרה

שאו דברי נחמה מעיה"ק ירושלים ת"ו,

ככל בני ציון אף אני קיבלתי בזעזוע וכאב את ההודעה על מותו של הבן היקר בן הי"ד, עם האלפים עיני ירדה מצער ובכי עת שליוויתם אותו למנוחת עולמים, וברגשי השתתפות באסונכם הנורא; עם הכלל נשאתי תפילה לשוכן מעונה שישים קץ לצרותיכם.

עם-ישראל וכלל-ישראל חייב לכם חוב עולמית. אתם נבחרתם להקריב ולקדש את יקירכם הי"ד. לפי השקפתי אין זה קרבן יחיד אלא קרבן ציבור, ואף מכוח זה השתתפותי האמיתית באסונכם, אסון הכלל.

בן הי"ד קידש שם-שמיים, שזהו התכלית האמיתית של כל אדם. הניסיון שלכם הוא קשה מנשוא, הכאב צורב עד עמקי בטן. אפשר, אולי, למצוא מעט נחמה בכך שמותו היה במלחמה על קיומנו, ובעלייתו בסערה השמימה זכה לדרגה של צדיק וקדוש. אל מלא רחמים וודאי המציאו מנוחה נכונה. כ"נפש נקי וצדיק" הוא מסתופף בצילא דמהמנותא לצד הצדיקים. המקום ינחם אתכם: המקום שלו בגנזי מרומים.

אין בפי די מילות נחמה. כאבכם ייפסק עת יקוצו ישני עפר. כולנו עמכם בצרה, עד דכזוכה של נפש, בתפילה כי יעניק לכם הקב"ה כוחות להתמודד, ובתקווה כי הקב"ה ייקום דמו הטהור שנשפך.

שאו נחמה וברכה מירושלים: הוא יגאל אותנו וישיב בנים לגבולם, יחדש עליכם הקב"ה את השנה הבאה לישועה ולנחמה, לפרנסה ולכלכלה, לשמועות טובות ולרפואה שלמה, לכוחות-נפש ולגאולה קרובה, אמן.

ברגשי יקר ובהערצה,

אליהו ישי

אליהו ישי

שר התקשורת

בס"ד

ט' חשון, תשס"ח
21 אוקטובר, 2007

למשפחת כובני הי"ו

רח' יגאל 45

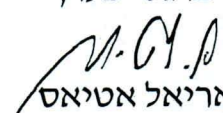
חדרה

איתכם באבלכם המר במות יקירכם סמ"ר בן כובני הי"ד.

בתפילה שלא תדעו עוד צער ומן השמים תנוחמו.

ויה"ר מלפני אבינו שבשמים שקורבן זה יהיה האחרון במלחמות עם
ישראל, והשם יקום דמם של כל הקורבנות היקרים.

ברגשי צער,

אריאל אטיאס

שר התקשורת

מוקד שהם - 171

מברק

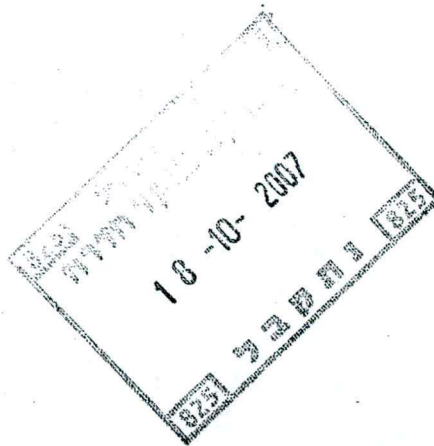
18 אוקטובר, 2007

15:48

מספר סדורי : 4882

04-000340396-IL

משפחת כובני

יגאל 45

חדרה

אתכם באבלכם הכבד על מות בן ז"ל.
מי יתן ולא תדעו עוד צער.

גדעון עזרא, השר להגנת הסביבה

צבא	ההגנה	
יח'	ד"צ	02766
י"ג	במרחשוון	התשס"ח
25	באוקטובר	2007

משפחת כובאני היקרה,

יקירכם, סמל ראשון בן כובאני, זכרוננו לברכה, נפל חלל ביום ה' במרחשוון התשס"ח, 17 באוקטובר 2007, במהלך פעילות מבצעית, עת הסתער על מחבלים בגזרת עבסאן הגדולה, שבדרום רצועת עזה.

בן, זכרוננו לברכה, התגייס לצבא ההגנה לישראל ונאבק על זכותו לשרת כלוחם בחטיבת "גולני" ולקחת בכך חלק במשימות ההגנה על המדינה והארץ שאותה אהב. דרכו בגדוד "הבוקעים הראשון" הייתה דרך של צניעות ואהבת האדם, דרך של רוח איתנה והתמדה, דרך של רעות ואחוות לוחמים.

בן ייזכר בקרבנו כאדם עניו ונעים הליכות, אשר שם את טובת הכלל לפני טובתו האישית. בן ייזכר כחבר אמיץ ומסור לחבריו, לעמו ולמולדתו.

משפחת כובאני, אין במילים נחמה אל מול אסון מותו של בן. בשעה קשה זו מבקש אני, בשמי ובשם מפקדי הגדוד וחייליו, להשתתף באבלכם על אובדן היקר לכם מכול ולהושיט יד מלטפת, חיבוק חם ולב אוהב.

גדוד "הבוקעים הראשון" מרכין את ראשו בכאב. איבדנו את, לוחם וחבר. זכרו של בן ילווה אותנו תמיד. מבטיחים אנו לחנך את לוחמינו ברוחו ובדמותו - למסירות, לאחריות, לאהבת העם הארץ ולאחוות לוחמים.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

סגן-אלוף

היחידה

דוד זייני,

מפקד

הכנסת

יו"ר ועדת החוץ והביטחון

21/10/07

רמ"מ ומנכ"ל, שגריר וצי"ב,

שמעתי בצער את הכלליה המרה, עם האקח

מכאן בקן אהאם בן פאני צכנו אהיכה, דמחלק

המחלקה המנהלית אהנה א משה צנוק האקל.

מן הפנסומים והמאונא אהצני א אהיגא

המאונא א בן, א אהנה האקל אהנה סכנ,

א אהיגא אהנה וצא מחאיקא א אהיטחון יאאא.

בסכא בטס כהא בן שויצ אהנה אהיגא

באניס, אק הקדקן נאה - ואין מחנה. אכס,
צחי הנזקי

מברק

18 אוקטובר, 2007

15:21

מספר סדורי : 4881

04-000340377-IL

משפחת כובני

יגאל 45

חדרה

משפחת כובני היקרה,

בכאב רב קבלתי את הידיעה על נפילת בונם סמ"ר בן זכרוננו לברכה.
אין מילים ואין נחמה לאבדן היקר מכל.
אני משתתפת בכאבכם ובצערכם הכבד.
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ולא תדעו עוד דאבה.

דליה איציק

יושבת-ראש הכנסת

מוקד שהם - 171

מברק

21 אוקטובר, 2007

10:33

מספר סדורי : 4889

04-000340803-IL

משפחת כובני

יגאל 45

חדרה

אתכם באבלכם הכבד על יקירכם בן ז"ל הי"ד
מי ייתן ולא תדעו עוד צער.
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.
יעקב בן - יורי - שר הבריאות

מוקד שהם - 171

ט' חשוון התשס"ח

21 אוקטובר, 2007

13:30

מספר סדורי: 4891

04-000340988-IL

רחמים ומרגלית כובני

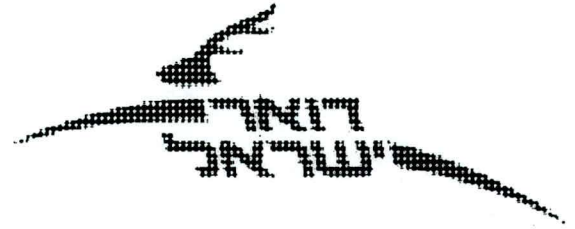
יגאל 45

חדרה

שלום רב,
נתבשרתי בצער רב על נסילתו בפעילות מבצעית
של בונכם היקר, סמ"ר בן ז"ל.
כאבתי את כאבכם.
יהי רצון שלא תדעו עוד צער ומן השמים תנוחמו
ולא תוסיפו לדאבה עוד, אמן.

בכבוד רב
יצחק כהן
השר הממונה על ענייני הדת

Page 1 From 1

מוקד שהם - 171

חשון התשסח
18 אוקטובר, 2007
20:07

מברק

מס' סידורי: 4885

04-000340483-IL

לכבוד: מרגלית ורחמים כובני
יגאל 45
חדרה

לרגלית ורחמים,

אני לא מכירה אתכם ומבטו של בנכם סמ"ר בן כובני ריגשה אותי
ונגעה ללבי והחלטתי לכתוב לכם דברים מהלב.
אני בתוך לבי יודעת שזה כואב לאבד בן אהוב כי מבטו נראה מאוד
לבבי ורגיש, אני מאוד מעוניינת שתהיו חזקים בנפש למרות הכאב
הגדול כי אני בטוחה שכן היה רוצה שתמשיכו את מה שהוא תכנן
לעשות עבור שמחת האדם האחר כי קראתי שהוא היה
בחור מאוד אכפתי לזולת ואוהב לעזור.
במידה ואתם רוצים להרגיש שאתם עושים לו טוב בשמיים צריך לקרוא
עבורו תיקון הכללי ותהילים (זה עושה טוב למת בשמיים).
אני יודעת שאתם חושבים כמוני שאתם הייתם מעדיפים שהוא ישאר
סביבכם בחיים אבל הורים יקרים, יש דברים שלא תלויים בהחלטת
האדם עצמו אלא במדיניות שלנו שאף פעם אין דרך מושלמת לסיים
את החק של האויבים שלנו
אני שוב מבקשת שתהיו חזקים להמשכיות המשפחה שנשארה ולהשלמת
הפאזל החסר שכן השאיר אחריו.

בתודה והערכה,
יהודית משה

שרת החינוך
Minister of Education
وزيرة التربية والتعليم

ירושלים, ו' חשוון תשס"ח
18/10/2007
סימוכין: 14602198

לכבוד
משפחת כובני
רח' יגאל 45
חדרה

משפחת כובני היקרה,

משתתפת עמכם באבלכם הכבד על מות בן כובני, זכרו לברכה, אשר נהרג בפעילות
מבצעית בדרום רצועת עזה ביום 17.10.2007.

מי ייתן ולא תדעו דאבה עוד.

יולי תמיר

עיריית חדרה

MUNICIPALITY OF HADERA

חברי מועצת העיר

ו' חשון תשס"ח
18 אוקטובר 2007

לכבוד
מרגלית ורחמים כובני
רח' יגאל 45
בית-אליעזר
חדרה

למרגלית, רחמים, שרית ועידו היקרים,

אתכם באבלכם הכבד על מותו ללא עת של

סמ"ר בן כובני הי"ד

אשר נפל בעת מילוי תפקידו על משמר המולדת.

מי ייתן ולא תדעו דאבה עוד.

בכל הכבוד,

גיורא שחר

חבר מועצת העיר חדרה

ת.ד. 3132, חדרה

טל: 052-8600820

"הוא תמיד רצה שיהיה טוב לכולם"

* החייל בן כובני, תושב חדרה, נפגע ביום רביעי בשבוע שעבר מכדורים ומרסיסי טיל סאגר בפעולה מבצעית שערכו חיילי גולני לצורך איתור מבוקשים וכלי נשק באזור חאן יונס שבצפון רצועת עזה * בן הובהל במצב אנוש לבית החולים, אולם שם נקבע מותו * "עכשיו אני מבין מה זה החיים הטובים", אמר לחבריו רק לפני כשבועיים, עת רכב על סוס ועל טרקטורונים בחוף הים בצילומי קליפ לבר מצווה * חברו הטוב, ליבנה שדה: "היה חשוב לו לנצל כל יום ולהנות מכל רגע בחיים"

מאת: נסים מסורי
 "עכשיו אני מבין מה זה החיים הטובים", אמר לפני כשבועיים החייל בן כובני, תושב חדרה. שבוע לאחר מכן נפל בעיצומה של פעולה מבצעית בחאן יונס. ביום רביעי בשבוע שעבר, בעת פעולה מבצעית שערכו חיילי גולני לצורך איתור מבוקשים וכלי נשק באזור חאן יונס שבצפון רצועת עזה, נתקל הכוח במתנגדות עזה מצד מבוקשי החמאס, ותוך כדי לחימה קשה ועיקשת, נפגע החייל בן כובני, תושב חדרה, מכדורים ומרסיסי טיל סאגר. בן הובהל במשך בעמ' 6

בן כובני ז"ל עם חבריו ליהודה

המשך מעמ' 4

עם מוסיקה טובה ושולחן פתוח. בן תמיד היה המארגן, ובדרך כלל המפגשים נערכו בביתו, אומר חברו הטוב ליבנה שדה ומוסיף: "מה שחשוב היה לו לראות תמיד את החברה יחד שמחים ולנצל כל יום וכל רגע פנוי איתם. גם כשהיה כבר

* כבן למשפחה שכולה מצד אמו, סרבו בצה"ל לגייסו לגולני, החיל שעל שירות בו חלם שנים רבות ורק לשם רצה להתגייס. בסופו של דבר, ובמחיר כבד, שכלל כליאה ושחרור זמני מצה"ל, שכנע בן את גורמי הגיוס והגיע לגולני. בשבוע שעבר הוא נפל במקום שבו כל רצה לשרת *

עייף, ואפילו נבדס קצת, היה מבקש שימשיכו, ולאחר מלחמה קצרה מתעורר וממשיך לבלות. תמיד עם מוסיקה, לפעמים בחפלות, והעיקר להנות מכל

רגע בחיים. בן אהב מאוד לעזור להוריו, ובכל חופשה שהיתה לו, גם מבית הספר וגם מהצבא, יצא לעבוד וסייע בכלכלת הבית. "הוא תמיד רצה שיהיה טוב לכולם. תמיד עם שלום בפיו וחיבוק תם, ובעיקר עם לב רחב ופתוח", מספרת דודתו ברכה. לבן היו הרבה ידידים וידידות. אמנם לא היתה לו חברה קבועה, אבל היה לו חלום שכאשר יתחתן, ישיר בהתנתות הזמר ראובן המלאך. החלום הזה כבר לא יתגשם. חלום אחר דווקא כן התגשם לבן שאהב מאוד בעלי חיים. הוא הבטיח לעצמו שמיד אחרי השחרור, הוא מביא הביתה סוס. שבעיים לפני שנפל השתתף בן בצילומי קליפ לבר מצווה, ותוך כדי כך הזדמן לו לרכוב על סוס ועל טרקטורונים בחוף הים, והוא ממש נהנה מכך. "עכשיו אני מבין מה זה החיים הטובים", אמר לחבריו. "לפחות הוא הצליח להגשים חלק מחלומותיו", הגיב חברו ליבנה שדה. בן התיר את הוריו מרגלית ורחמים כובני, אחיו עידו ואחותו שרית. יהי זכרו ברוך.

חדשות בחדרה

מאות בלוויית סמ"ר בן כובאני ז"ל

וריימונים. במהלך חילופי אש בין כוחות צה"ל למחבלים הסתער סמ"ר כובאני על חוליית המחבלים ונפצע באורח קשה מרימון וטיל נ"ט שנורה לעבר כוח צה"ל. כובאני הועבר במסוק לבית החולים סורוקה בבאר שבע, אולם הוא מת מפצעיו בדרך. בפעילות זו נהרג מחבל חמאס ושלושה אחרים נפצעו: למעלה מ-15 אנשי חמאס נעצרו והועברו לחסידות בישראל.

בן כובאני התעקש לשרות בגולני ואף נכלא בכלא צבאי כי התעקש על כך עוד בבסיס קליטה ומיון. הוא שוחרר מהצבא אך התגייס שוב - והפעם הצליח להתקבל לשירות לוחמי גולני. הוא נהג לסייע לפרגסת משפחתו ועבד בחנות בשר בעיר בחופשו וזמן מהצבא.

מאות מתושבי חדרה, קרובי משפחה, מכרים, חיילים ומפקדים, חשתתפו בלווייתו של לוחם חטיבת גולני, סמל ראשון בן כובאני ז"ל בן 20 מחדרה, שנהרג בהיתקלות עם מחבלים ברצועת עזה ביום רביעי בשבוע שעבר. סמ"ר כובאני הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בחדרה. בן הותיר אחריו אחות, אח וחורים: שרית - נשואה בת 27 ועידו בן 17, אבא - רחמים, עובד עירייה, ואימא - מרגלית, שעבדה בעבר בפנימייה לבנות.

מזכור, בשעות הלילה של יום רביעי נערכה פעילות צבאית נרחבת בדרום רצועת עזה. לאזור חאן יונס הגיעו כוחות גולני, הנדסה ושריון על מנת לחשוף מנהרות ולקעקע את תשתיות הטורר. מנת צה"ל זיהה חוליית מחבלים עם טילי נ"ט

מאות חיילים וקצינים, קרובי משפחה, מכרים, חיילים ומפקדים, חשתתפו בלווייתו של לוחם חטיבת גולני, סמל ראשון בן כובאני ז"ל בן 20 מחדרה, שנהרג בהיתקלות עם מחבלים ברצועת עזה ביום רביעי בשבוע שעבר. סמ"ר כובאני הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בחדרה. בן הותיר אחריו אחות, אח וחורים: שרית - נשואה בת 27 ועידו בן 17, אבא - רחמים, עובד עירייה, ואימא - מרגלית, שעבדה בעבר בפנימייה לבנות.

מזכור, בשעות הלילה של יום רביעי נערכה פעילות צבאית נרחבת בדרום רצועת עזה. לאזור חאן יונס הגיעו כוחות גולני, הנדסה ושריון על מנת לחשוף מנהרות ולקעקע את תשתיות הטורר. מנת צה"ל זיהה חוליית מחבלים עם טילי נ"ט

מפגשים

"הוא היה כמו נר, מאיר על כולם"

חבריו של בן כובני נזכרים בבחור החסון שדאג לכולם יותר מאשר לעצמו, בבחור שעשה הכל כדי לשרת בחטיבת גולני, בבחור שבמקום לישון בחופשות הלך לעבוד. "אנחנו נכנסים", הוא כתב לחבר בהודעת הטקסט האחרונה

תמיד צעד ראשון, אפילו לפני המ"פ. בן כובני ז"ל (מימין) באירוע עם חברים

עם סטס, חבר ילדות, התקשרנו לחברים של בן מהיחידה והם אמרו לנו שבן נהרג בשעה שמונה בבוקר. אני ידעתי על כך בשעה 11 וחצי". שלומי מספר שעם היוודע הבשר רה המרה, אבל כבר ירד על החנות: "כולם התחילו לבכות ולצרוח, ונראו מחזות קשים. כל הרחוב שבק חיים. אפילו כשעשיתי מילואים במלחמת לבנון השנייה, פגשתי אותו ביציאה מכפר לבנוני כאשר הוא נכנס לשם. הוא אמר לי שיש לי אישה ותינוקת שמחכים לי בבית, והוא כבר ימשיך את העבודה במלח" מה. בצבא בן היה קלע גדודי, תמיד הוא צעד ראשון, אפילו לפני המ"פ. לפני 15 שנה איכרתי אח בנסיבות טרגיות, ומותו של בן פתח את הפצע מחדש. הערצתי את בן למרות שאני מבוגר ממנו ב-15 שנה. כשראיתי את כל הקצינים שהצדיעו לו בהלוויה, אמרתי לעצמי שזה אפילו לא אחוז אחד מהכבוד שמגיע לו". כובני הותיר אחריו הורים: רחמים

גם כשנכנס לעזה הוא התקשר לעובדים הערביים שבחנות כרי לאחל להם חג שמח. ידעתי שאני יכול לסמוך על בן בעיניים עצומות. הייתי נותן לו את המפתחות של האוטו שלי. ביום ראשון, מספר ימים לפני מותו, עוד הספקתי להיכנס אתו לבנק לעשות סידורים". צרור: "בן היה כמו נר, מאיר על כולם. לא היה איכפת לו מעצמו, אלא מהאנשים שמסביבו. זה מה שאפיין אותו גם בצבא. תמיד דאג לכולם, תמיד רצה לעזור לכולם וסירב לקבל עזרה מאחרים. הוא רצה לעשות הכל בכוחות עצמו. במקור הבשר כל העובדים הם יחידה אחת, אבל בן היה מעל כולם". שלומי משחזר את הימים שקדמו למותו של בן: "הוא עבד אתנו בחנות ביום שישי וראשון, וביום שני הגיע לחנות להיפרד מאתנו, לפני שחזר לכסיס. התקשרתי אליו בצהריים כדי לוודא שאכן הגיע. בן אמר לי שהם נערכים לפעולה. ביום

הודות לקשרי החברות בין השניים, החל בן לעבוד בחנות "מקור הבשר", שם עובד גם אבנר. "בן נהג לבקר בחווה ולעזור לי. אמרתי לשלומי ממקור הבשר שיש לי בחור נחמד שרוצה מאוד לעבוד". "כאשר בן הגיע לחנות, ראיתי מולי בחור בריא וחסון, בחור נחמד מאוד", שיחור השבוע גבאי את רגעי ההיכרות הראשונים שלו עם בן, "מיד התרשמתי ממנו וקיבלתי אותו לעבודה". עד מהרה הפכו קשרי העבודה בין השלושה לחברות של ממש. גבאי: "בן עבד אצלי בחנות עד מועד הגיוס שלו בחודש אוגוסט '05. רצו לגייס את בן לשריון אבל הוא התקשר אליי מהבוקר" ורצה רק לגולני. אמרתי לו שישב בכלא. הוא ישב עשרה ימים במעצר בבקו"ם ואז שוחרר מהצבא. בחודש נובמבר '05 הוא התגייס והפעם למחזור של גולני". גבאי מספר כי את החופשות

מאות אורחים, חברים לנשק, קרובים ובני משפחה, ליוו ביום חמישי שעבר למנוחות את סמ"ר בן כובני בבית העלמין הצבאי בחדרה. כפי שפורסם בשבוע שעבר, סמ"ר כובני נפצע במהלך פעילות של כוח מחטיבת גולני בפאתי חאן יונס, ונהרג זמן קצר לאחר מכן בדרכו לבית החולים סורוקה בבאר שבע. כובני החל לעבוד לפני ארבע שנים באטליו המקומי "מקור הבשר". הוא עבד שם גם במהלך השירות הצבאי, כאשר היה יוצא לחופשות מיוחדות. חבריו לעבודה, שלומי גבאי ואבנר צרור, ביכו השבוע את מותו וסיפרו על ההיכרות העמוקה שלהם עמו. צרור: "תקופה קצרה לאחר הבר מצווה של בן הוא התחיל להסתובב בגבעת אולגה, ובאקראי ביקר גם בחוות הסוסים שבבעלותי. נערתתי לבקשתו לבוא ולראות את הסוסים, וכמובן שגם ללטף אותם. כעבור כמה ימים הוא הגיע פעם נוספת

תמיד צעד ראשון, אפילו לפני המ"פ. בן כובני ד"ל (מימין) באירוע עם חברים

מאות אורחים, חברים לנשק, קרובים ובני משפחה, ליוו ביום חמישי שעבר למנוחות את סמ"ר בן כובני בבית העלמין הצבאי בהדרה. כפי שפורסם בשבוע שעבר, סמ"ר כובני נפצע במהלך פעילות של כוח מחטיבת גולני בפאתי חאן יונס, ונהרג זמן קצר לאחר מכן בדרכו לבית החולים סורוקה בבאר שבע. כובני החל לעבוד לפני ארבע שנים באטליו המקומי "מקור הבשר". הוא עבד שם גם במהלך השירות הצבאי, כאשר היה יוצא לחופשות מיוחדות. חבריו לעבודה, שלומי גבאי ואבנר צרור, ביכו השבוע את מותו וסיפרו על ההיכרות העמוקה שלהם עמו. צרור: "תקופה קצרה לאחר הבר מצווה של בן הוא התחיל להסתובב בגבעת אולגה, ובאקראי ביקר גם בחוות הסוסים שבבעלותי. נעתרתי לבקשתו לבוא ולראות את הסוסים, וכמובן שגם ללשץ אותם. כעבור כמה ימים הוא הגיע פעם נוספת וביקש לרכב עליהם. הסכמתי. הוא היה ילד חמוד ומתוק כזה. זה היה בגיל 13 וחצי. מאז ועד הגיוס שלו הוא היה מגיע לחווה. ביום שישי, לפני שנהרג, בן התלווה אליי כשעיתי קליפ בר מצווה לבן שלי."

הודות לקשרי החברות בין השניים, החל בן לעבוד בחנות "מקור הבשר", שם עובד גם אבנר. "בן נהג לבקר בחווה ולעזור לי. אמרתי לשלומי ממקור הבשר שיש לי בחור נחמד שרוצה מאוד לעבוד."

"כאשר בן הגיע לחנות, ראיתי מולי בחור בריא וחסון, בחור נחמד מאוד", שיחזר השבוע גבאי את רגעי ההיכרות הראשונים שלו עם בן, "מיד התרשמתי ממנו וקיבלתי אותו לעבודה."

עד מהרה הפכו קשרי העבודה בין השלושה לחברות של ממש. גבאי: "בן עבד אצלי בחנות עד מועד הגיוס שלו בחודש אוגוסט '05. רצו לגייס את בן לשריון אבל הוא התקשר אליי מהבקר"ם ורצה רק לגולני. אמרתי לו שישב בכלא. הוא ישב עשרה ימים במעצר בבקר"ם ואז שוחרר מהצבא. בחודש נובמבר '05 הוא התגייס והפעם למחזור של גולני."

גבאי מספר כי את החופשות המיוחדות אליהן היה יוצא, בן ניצל לטובת עבודה בחנות: "במקום ללכת ולישון בבית, הוא היה מגיע לעבוד בחנות. בן היה אהוב על כולם ויצר קשר מיוחד עם כל העובדים ובמיוחד איתי, עם אבנר ועם שלי גביון."

גם כשנכנס לעזה הוא התקשר לעובדים הערביים שבחנות כדי לאחל להם חג שמח. ידעתי שאני יכול לסמוך על בן בענייני עצומות. הייתי נותן לו את המפתחות של האוטו שלי. ביום ראשון, מספר ימים לפני מותו, עוד הספקתי להיכנס אתו לבנק לעשות סידורים."

צרור: "בן היה כמו נר, מאיר על כולם. לא היה איכפת לו מעצמו, אלא מהאנשים שמסביבו. זה מה שאפיין אותו גם בצבא. תמיד דאג לכולם, תמיד רצה לעזור לכולם וסירב לקבל עזרה מאחרים. הוא רצה לעשות הכל בכוחות עצמו. במקור הבשר כל העובדים הם יחידה אחת, אבל בן היה מעל כולם."

שלומי משהזרז את הימים שקדמו למותו של בן: "הוא עבד אתנו בחנות ביום שישי וראשון, וביום שני הגיע לחנות להיפרד מאתנו, לפני שחזר לכסיס. התקשרתי אליו בצהריים כדי לוודא שאכן הגיע. בן אמר לי שהם נערכים לפעולה. ביום שלישי בערב הוא שלח לי הודעת SMS 'אנחנו נכנסים'. שלחתי לו 'שמור על עצמך, תהיה זהיר ותודיע בבוקר שהכל תקין'. ביום רביעי בבוקר בן לא חזר אליי. התקשרתי אליו פעמיים אך הוא לא ענה. ביחד

עם סטס, חבר ילדות, התקשרנו לחברים של בן מהיחידה והם אמרו לנו שבן נהרג בשעה שמונה בבוקר. אני ידעתי על כך בשעה 11 וחצי. שלומי מספר שעם היוודע הבשר"ה המרה, אבל כבר ירד על החנות: "כולם התחילו לבכות ולצרות, ונראו מחזות קשים. כל הרחוב שבק חיים. אפילו כשעשיתי מילואים במלחמת לבנון השנייה, פגשתי אותו ביציאה מכפר לבנוני כאשר הוא נכנס לשם. הוא אמר לי שיש לי אישה ותינוקת שמחכים לי בבית, והוא כבר ימשיך את העבודה במלח"מה. בצבא בן היה קלע גרורי, תמיד הוא צעד ראשון, אפילו לפני המ"פ. לפני 15 שנה איכרתי את בנטיבות טריגיות, ומותו של בן פתח את הפצע מחדש. הערצתי את בן למרות שאני מבוגר ממנו ב-15 שנה. כשראיתי את כל הקצינים שהצדיעו לו בהלוויה, אמרתי לעצמי שזה אפילו לא אחוז אחד מהכבוד שמגיע לו."

כובני הותיר אחריו הורים: דחמים ומרגלית, ושני אחים: שרית (27), ועידו (17). מאות הגיעו לגיהנום אבלים בבית המשפחה, ביניהם גם נשיא המדינה שמעון פרס, ששוחח עם ההורים.

יניב דהרי

הקצינים שוב

לפני 25 שנה שנלה מרגלית כובני את אחיה, שנפל בלבנון • אתמול שוב נשמעה הנקישה הנוראה בדלת • "בנך נפל בעזה", אמר קצין העיר

נצחיה יעקב ולינך שובל

הגורל האכזר לא מפסיק להכות במשפחת כובני. השבוע, לפני 25 שנה בדיוק, איבדה אם המשפחה את אחיה, שנהרג בלבנון. אתמול היא שוב עמדה מול קצין העיר שבישר לה על מות בנה, סמ"ר בן כובני, בן 20, בפעילות מבצעית בחאן יונס שברצועת עזה. פעילות צה"ל החלה שלושם בלילה. הכוחות פעלו במרחק של קילומטרים ספורים מגדר המערכת על מנת לאתר פעילי טרור ואמצעי לחימה. סמ"ר בן כובני, מגדוד 51 של גולני, נורה מט"ח קצר כשהכוח נע בין בתים בפאתי חאן יונס. הוא נפצע אנושות ומת

מפצעיו בדרך לבית החולים סורוקה כבאר שבע. האם מרגלית, אביו של בן, רחמים, ושני אחיו - שרית (27) ועידו (17), עדיין מתקשים לעכל את הבשורה המרה. זו גם הסיבה שרחמים החליט לדחות את ההלוויה, שתיערך היום בצהריים בבית העלמין הישן בחדרה. "לפחות אני רגוע שהבן שלי מת על קידוש השם והמולדת. הוא לא מת סתם", אמר האב. חברים רבים של בני המשפחה ושל בן התגודדו בשעות הבוקר בכניסה לביתם, מתקשים לעכל. הם סיפרו שבן היה מורעל על הצבא, ושהגיע עד לכלא הצבאי כדי להיות לוחם בחטיבת גולני.

"הוא רצה להיות בשירות קרב, השירות הכי קרבי שיש", מספרים החברים. "הוא מת, אבל לפחות במ"קום שהכי אהב". בכניסה לבית מירר בכבי חבור הטוב של בן, לבנה שרה. "אני לא מבין מה קרה. תמיד לפני פעילות מבצעית הוא היה מרים טלפון אלי ואומר שהוא נכנס לעזה. ניסיון להשיג אותו אך הפעם הוא לא ענה להודעה שלי. דאגתי. אבא שלו ואני כל הבוקר התקשרנו לכל העולם עד שהגיעה אלינו הבשורה הרעה", סיפר. אייל אנגליסטר, בעלי החנות "מקור הבשר" שבה עבד בן, סיפר שבכל פעם שבן היה יוצא הביתה, הוא היה ממחרת לחנות כדי לעבוד ולעזור בפרנסת

בן היה מורעל על הצבא. הוא הגיע עד לכלא הצבאי כדי להיות לוחם בגולני. הוא רצה להיות קרבי, הכי קרבי שיש. הוא מת, אבל במקום שהוא הכי אהב

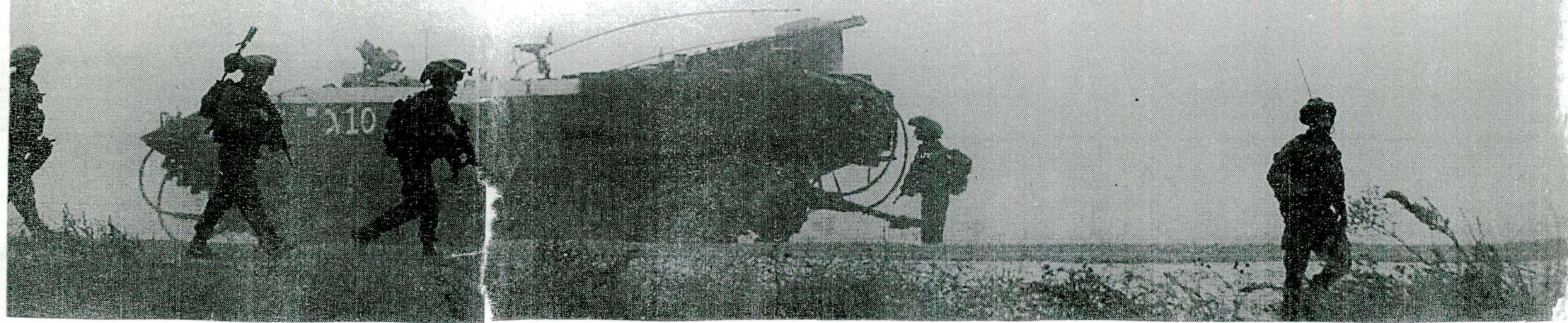
הבית: "בן היה מגיע לחנות, פושט את המדים ומחליף לבגדים שהיו לו דרך קבע אצלנו בארונות, מניח את הנשק על הארונות ומתחיל לעבוד בעבודות פיזיות הכי קשות. הוא היה לוקח 'רגילות' מהצבא - הכל כדי לעזור בכלכלת הבית.

"רק עכשיו אני מבין את העוצמת מות של הבן אדם. הוא התעקש להגיע למקום שאליו חלם, וכשכבר הגיע הוא נתן את הלב והנשמה. זה היה בחור שלפני שחזר לצבא היינו צריכים להילחם איתו כדי שיוציא גימל לים, וכלום לא היה עוזר. הוא היה רק מחייך את החיוך הענק שלו עם הגוף, ושותק. בלי להתלונן". בן הוא ההרוג השני של צה"ל מתחילת השנה בפעילות מסוג זה, וההרוג הראשון של גדוד 51 מאז מלחמת לבנון השנייה בקיץ 2006.

nitzi@israelhayom.co.il
lilachs@israelhayom.co.il

בן כובני. "נתן את הלב"

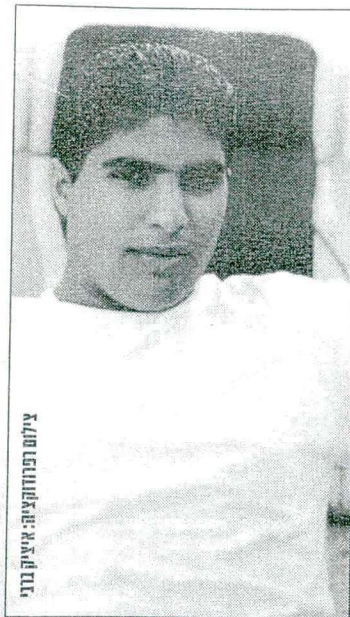
ז שוב הקישו בדלת

למרות החלטת הקבינט:

קסאמים נוחתים, החשמל לא מנותק

השרים התבטאו בהריפות, הקבינט קיבל החלטות, אבל בסופו של דבר ירי הקסאמים נמשך, ובשטח לא נעשה דבר שמוכיל לשינוי משמעותי בהתקפה המתמשכת על התושבים במרחב שדרות. מנתונים שהוצגו לאחרונה לקבינט המדיני-ביטחוני על ידי מערכת הביטחון עולה, שבכל חודש מותקפים תושבי שדרות ויישובי עוטף עזה במספר קבוע של קסאמים ופצצות מרגמה, 250 במוצא בחודשים האחרונים. לפני שבועות ספורים החליט הקבינט לאמץ את המלצתו של המשנה לראש הממשלה, השר חיים רמון, ולהטיל סנקציות לא צבאיות בזמן ירי קסאמים, כולל ניתוק תשתיות, ניתוק מזרם החשמל לאזורים מסוימים וכן מניעת תנועת סחורות במעברים. ואולם, ההחלטה לא בוצעה. למרות ירי הקסאמים, יוזמתו של רמון "לחבר את זנב הקסאם למתג החשמל של עזה" לא התממשה. הנושא לא עלה לדיון בממשלה, והפעולה היחידה שנמשכת במרחב שדרות היא מיגון מוסדות החינוך.

"איש לא שאל מה יקרה אם ישראל תאיים ולא תבצע, וכיצד הדבר יתפרש אצל חמאס", אמר אחד השרים שהשתתף בדיוני הקבינט. שלמה צונה

צילום: דוד ורדי

בן כובני. "נתן את הלב והנשמה"

הבית: "בן היה מגיע לחנות, פושט את המדים ומחליף לכגדים שהיו לו דרך קבע אצלנו בארונות, מניח את הנשק על הארונות ומתחיל לעבוד בעבודות פיזיות הכי קשות. הוא היה לוקח 'רגילות' מהצבא - הכל כדי לעזור בכלכלת הבית.

"רק עכשיו אני מבין את העוצמת מות של הבן אדם. הוא התעקש להגיע למקום שאליו חלם, וכשכבר הגיע הוא נתן את הלב והנשמה. זה היה בחור שלפני שחזר לצבא היינו צריכים להילחם איתו כדי שיוציא גימל, וכלום לא היה עושה. הוא היה רק מחייך את החיוך הענק שלו עם הגרמה, ושותק. בלי להתלונן."

בן הוא ההרוג השני של צה"ל מתחילת השנה בפעילות מסוג זה, וההרוג הראשון של גדוד 51 מאז מלחמת לבנון השנייה בקיץ 2006.

nitzi@israelhayom.co.il

lilachs@israelhayom.co.il

שנפל בלבנון אתחול נפל בעזה, אמר קצין העיר

"הוא רצה להיות בשירות קרבי, השירות הכי קרבי שיש", מספרים החברים. "הוא מת, אבל לפחות במי קום שהכי אהב."

בכניסה לבית מירד בבכי חברו הטוב של בן, לבנה שרה. "אני לא מבין מה קרה. תמיד לפני פעילות מבצעית הוא היה מרים טלפון אלי ואומר שהוא נכנס לעזה. ניסינו להשיג אותו אך הפעם הוא לא ענה להודעה שלי. דאגתי אבא שלו ואני כל הבוקר התקשרנו לכל העולם עד שהגיעה אלינו הבשורה הרעה", סיפר.

אייל אנגליסטר, בעלי החנות "מקור הבשר" שבה עבד בן, סיפר שבכל פעם שכן היה יוצא הביתה, הוא היה ממהר לחנות כדי לעבוד ולעזור בפרנסת

החולים סורוקה

יו של בן, רחמים, (27) ועידו (17),

כל את הבשורה שרחמים החליט ה, שתיערך היום עלמין הישן בחדר רע שהבן שלי מת וולדת. הוא לא מת

בני המשפחה ושל ת הבוקר בכניסם לעכל. הם סיפר על הצבא, ושהי כדי להיות לוחם

בכירים בצה"ל: מבצע בעזה בלתי נמוע, אך תלוי בממשלה

גורם צבאי: "בחמאס כבר לא מפתחים מאיתנו"

לוחם גולני, סמל בן כובני ז"ל, נהרג אתמול בחאן-יונס בקרב עם מחבלים מהחמאס ■ בצה"ל טוענים: המחבלים העתיקו משיטות חיבאללה ופעלו בחוליות מאורגנות ■ כובני ז"ל הוא ההרוג השביעי ברצועה מאז ההתנתקות

סמל בן כובני ז"ל

נלחם כדי להגיע לעזה

מאת אלעד הופר

כאשר בן כובני ז"ל (20) הגיע לבקו"ם הוא הודיע למפקדים שהוא רוצה להתגייס אך ורק לגולני. אבל בשתדלנותו לו שזה לא עומד לקרות, הוא סירב להתפנות מבסיס הקליטה, ונשלח לבוא למספר ימים. לאחר מכן הוא שוחרר מהצבא. כעבור חודשים ספורים הוא התגייס שוב לצבא. הפעם התגשם חלומו והוא גויס לחטיבת גולני.

כובני שירת באותה מחלקה בגולני יחד עם בן דודו שלומי צוברי והשניים לא נפרדו לרגע.

אייל אנוליסטר. חברו של כובני. עבר

בן כובני ז"ל (משמאל) יחד עם בן דודו שלומי צוברי

רו לעבר הכוח פגע בכתפו של בן כובני ז"ל, לור חם מהפלוגה המבצעית, שנפצע קשה.

צוות רפואי הגיע במהירות למקום, ופינה את החייל במסוק של חיל האוויר לבית החולים סור רוקה בבאר-שבע, אולם שם נאלצו הרופאים לקבוע את מותו. גורמי צבא באוגדת עזה הרגישו כי במהלך אותם חילופי האש נהרג מחבל אחד ונפצעו כ-20.

■ דיביזיית החמאס

גורמים בפיקוד הדרום הרגישו כי כבר לפי כשנה התריע אלוף הפיקוד, האלוף יואב גלנט, מפני ההידרדרות הצפויה בעזה בפני ועדת חוץ וביטחון, והסביר להם כי החמאס מקים ברצועה דיביזיית ח"ר בהשראה איראנית. מחבלי החמאס מאורגנים בגדודים סדורים הכוללים פלוגות ומחלקות שפועלות רק על פי פקודה. "הם גם משתמשים בצלפים נגד הכוחות, ולא רק בירי צרירות אקראיים", הסביר גורם צבאי בפיקוד הדרום, "הם יורים כמויות גדולות של ארפיג'י לעבר הסנקים, ומסתערים לעבר הלוחמים. לא מדובר במחבל עם קלאצ' וכאפיה כמו פעם".

מאת אמיר בוחבוט

חוליות מאורגנות היטב, חמושות בטילי נ"ט רבים, שמסתערות בלי פחד לעבר כוחות תינו, כך מתארים גורמי צבא את אופי הלחימה בתקופה האחרונה מול החמאס בעזה. לדיומה שנבנתה אתמול בבוקר את חייו של סמל בן כובני ז"ל, בן 20 מחטיבת גולני, שנהרג בפעילות צה"ל בדרום רצועת עזה.

"הם מעתיקים את יכולות חיבאללה", מבהיר גורם בכיר בצה"ל, "מבצע רחב היקף בעזה הוא בלתי נמנע. האירוע של היום רק ממשיך את הצורך. ההחלטה בעניין נמצאת בידי הדרג המדינית". כוח של גדוד 51 מחטיבת גולני נכנס אתמול לפנות בוקר לשטח בנוי בפאתי העיר חאן-יונס בדרום רצועת עזה, במרחק של כקילומטר אחד מגדר המערכת, כשהוא מלווה בכוחות הנדסה קרבית ושריון, במטרה למנוע מהמחבלים להשתלט על בתי תושבים הסמוכים לגדר ולהוציא פגיעים אל הקיבוצים והיישובים בעוטף עזה.

עם אור ראשון החלו חוליות מחבלים להתקרב

בעבודת הורשים ספורים הוא התגייס שוב לצבא. הפעם התגשם חלומו והוא גויס לחטיבת גולני.

כובני שירת באותה מחלקה בגולני יחד עם בן דודו שלומי צוברי והשניים לא נפדו לרגע.

אייל אנגליסטר, חברו של כובני, עבד יחד איתו בחנות בשר בחדרה. "הוא היה מפרנס את הבית", סיפר. "הוא היה חוזר מהצבא, מוריד את המדים וישר הולך לעבודה". את הודעת ה-SMS (מסרון) האחרונה שלח למנהל חנות "מקור הבשר" שלומי גבאי, ובה כתב כי הוא נכנס לפעילות בעזה. "בשיחות קודמות הוא אמר לי שעזה זה גיהנום", מספר גבאי. "הוא רצה להיות רק בגולני", אמר חברו הטוב לבנה שרה, "בתחילת השבוע הוא לא הרגיש טוב, ואמרתי לו שיוציא 'גימלים', אבל הוא לא עשה את זה".

כובני הותיר אחריו שני אחים, שרית (27) ועידו (17), ושני הורים, רחמים ומרגלית. "כשהוא היה נכנס לעזה הוא היה מתקשר אליי, אבל הפעם זה לא קרה", סיפר שרה, "כששמענו על המקרה התקשרתי מיד לאבא שלו. הוא אמר שיתקשר לצבא ויחזור אליי, אבל הוא לא חזר ואז הבנתי מה קרה". הל-ויתו תתקיים היום בשעה 15:30 בבית העלמין בחדרה.

בן כובני ו"ל" (משמאל) יחד עם בן דודו שלומי צוברי

חלקות שפועלות רק על פי פקודה. "הם גם משתמשים בצלפים נגד הכוחות, ולא רק בידי צרורות אקראיים", הסביר גורם צבאי בפיקוד דרום, "הם יורים כמויות גדולות של אר.פי.ג'י לעבר הטנקים, ומסתערים לעבר הלוחמים. לא מדובר במחבל עם קלאצ' וכאפיה כמו פעם".

הגורמים בפיקוד הדרום תולים את האשמה בהיקף ההברחות ממצרים לרצועת עזה, שעל פי ההערכות בצה"ל הולכת ומתעצמת. "התמאס מגסה לבסס את עצמו סמוך לגדר בבתי האזרחים וללא המבצעים שמבצעת אוגדת עזה מדי שבוע היינו רואים פיגועים חוזרים לתוך היישובים", מסביר גורם צבאי, "כל אבירה היא כואבת, אבל חייבים לפעול כדי שזה לא יתפוצץ על האזרחים. מתחילת השנה נהרגו שני חיילי צה"ל בפעילות המתמשכת בתוך השטח הפלשתיני לעומת 200 מחבלים".

טר אחד מגדר המערכת, כשהוא מלווה בכוחות הנדסה קרבית ושריון, במטרה למנוע מהמחבלים להשתלט על בתי תושבים הסמוכים לגדר ולהוציא פיגועים אל הקיבוצים והיישובים בעוטף עזה.

עם אור ראשון החלו חוליות מחבלים להתקרב לעבר כוחות צה"ל, לפתוח לעברם באש ולשגר לעברם טילי נ"ט. "כבר לא מדובר במחבלים בודדים שפועלים כל אחד על פי דעתו", הסביר גורם צבאי, "יש להם כמויות אדירות של נשק שהוברחו ממצרים פילדלפי, וזה בא לידי ביטוי בלחימה מולנו. בכמות פצצות המרגמה וטילי הנ"ט. הפעילות הפכה למורכבת למרות שמדובר רק על מרחק של קילומטר אחד מגדר המערכת".

במהלך הפעילות וחילופי האש הממושכים עם המחבלים, הסתער כוח של צה"ל לעבר חוליית מחבלים מחוץ לאחד הבתים. אחד הכדורים שגר

חיילי גולני יוצאים מתפעילות בחזן יוסי, אתמול צילום: א.מ.

לכבוד

שר הביטחון אהוד ברקהנדון: תרומה לכתיבת ספר תורה ע"ש בן כובאני ז"ל

אנו רחמים ומרגלית ההורים של בן כובאני ,
 בננו בן ז"ל נולד לאחר שש שנות טיפולים קשים.
 היה כשמו כן הוא, היה בן מסור ונאמן למשפחה ולחברים, בן
 היה הרוח החיה בבית ובחברה, בעל חיוך מקסים המשרה על כל
 הסובב אותו טוב לב ורוגע.
 בן נולד ביום ראשון בתאריך 21.12.1986 כ' בכסלו תשמ"ז בנתניה,
 כשהיה בגיל 5 עברנו לחדרה, בן למד בבית הספר היסודי "קפלן",
 בבית אליעזר ואת החטיבה והתיכון למד ב"תיכון חדרה"
 תחביבו העיקרי היה לרכב ולטפל בסוסים, בזה השקיע את רוב
 זמנו.

בן נלחם להצטרף לחטיבת גולני, ביום גיוסו לא הסכים בן
 להתפנות מהבקו"ם להנדסה קרבית מפני שרצה להיות רק
 בגולני,
 ולכן הוא נכנס למעצר לשלושה ימים ולאחר מכן שוחרר וגיוסו
 נדחה בשלושה חודשים, עד לגיוס של גולני.
 בתקופה זו בן עבד בחנות "מקור הבשר" בכדי לעזור בפרנסת
 המשפחה.

בן אהב מאוד את הצבא בכלל ואת גולני בפרט.
 בן נפל ביום רביעי ה'17.10.2007 ה' במרחשוון תשס"ח בשעות
 הבוקר במהלך פעילות מבצעית ב"חאן יונס" שבעזה.
 בנפילתו ציווה לנו את החיים.
 אנו הוריו מבקשים להנציח את זכרו בכתיבת ספר תורה בבית
 הכנסת שבו התפלל.

אך מפאת מצבנו הכלכלי הקשה, אין באפשרותינו לעמוד
 בהוצאה הגדולה לבד, ומבקשים את תרומתכם הנדיבה לעזרה
 במשימה הנעלה להנצחתו של בננו היקר ז"ל.
 להלן פרטי החשבון לתרומתכם האדיבה
 בנק דיסקונט חדרה סניף 090 במספר חשבון 11804

בתודה

מרגלית ורחמים כובאני
רחוב יגאל 45 מיקוד 38282 חדרה
טל' 057-9044099/054-7444228

שלושה שבועות חלפו מאז נהרג סמ"ר בן
כובאני במהלך פעילות בעזה – וחיילי הפלוגה
הרובאית בגדוד 51 של גולני עדיין לא מאזינים
למוזיקה, לא שרים באוטובוס • הם מספרים
על הפחד לפני כל מבצע, על הפעילות
המאומצת ברצועה ועל חציית הגדר שוב ושוב,
למרות הכל • הלוחמים גאים שנשלחו דווקא
לשם ודווקא עכשיו, אבל אולי לראשונה הם
מבינים שעזה היא לא משחק ילדים • "גם
לכובאני לא היה פשוט", אומר המ"פ, "אבל
הוא הסתער, ואנחנו נסתער, עם כל הקושי" ◀

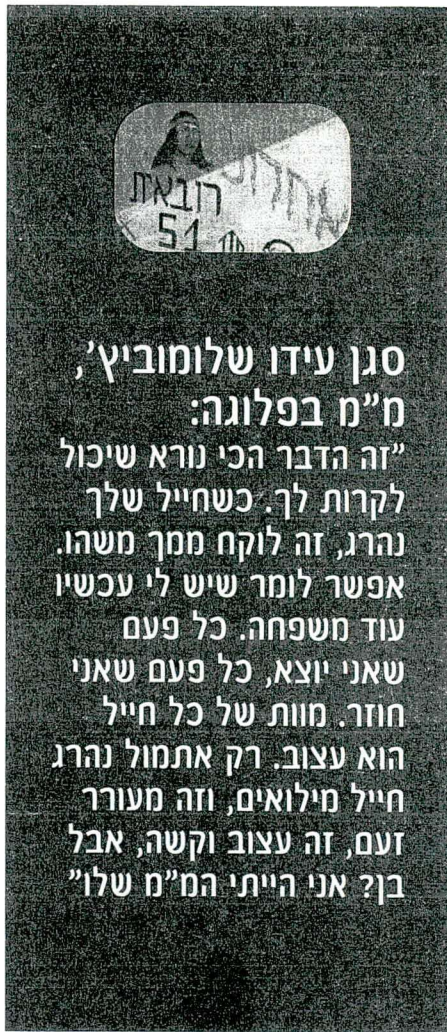
נילי ברטורא

צילום: שי סקיף

רוח עזה

חיילי רובאות 51 גנקים לצופה
"אחד שומע על בני אדם"
בחדשות נפתחים אתה הוא
אם האנשים האלה מיליון

**סגן עידו שלומוביץ',
ח"מ בפלוגה:
"זה הדבר הכי נורא שיכול
לקרות לך. כשחייל שלך
נהרג, זה לוקח ממך משהו.
אפשר לומר שיש לי עכשיו
עוד משפחה. כל פעם
שאני יוצא, כל פעם שאני
חוזר. מוות של כל חייל
הוא עצוב. רק אתמול נהרג
חייל מילואים, וזה מעורר
זעם, זה עצוב וקשה, אבל
בן? אני הייתי ח"מ שלו"**

המשך מעמוד קודם
שביל עפר מקבל את פניהם של המגיעים לבסיס סופה שבנגב המערבי. כלי הרכב שעוברים בו מותירים אחריהם ענן של אבק לבן. שניות ארוכות יעברו עד שיימוג. מדי כמה מטרים מתפצל השביל לנתיבי עפר נוספים, צירים יותר. שמאלה, ימינה. אלה המתעקלים ימינה יובילו את הבאים בהם לשירותים כימיים, לקרואנים רעועים ובהם מקלחות. אלה שיבחרו לפנות שמאלה ימצאו עצמם במגורי החיילים, במרכזי הפלוגות. עצים של ממש אין בנמצא, רק עץ מצויר אחד נראה בכל פינה, מוטבע לצדו של כל שעל. ירוק על גבי צהוב. בין האוהלים, בכניסה לכל פלוגה, על כלי הרכב הגדודיים. בכל תמונה שתרכיב העין, בכל קומפוזיציה שתבחר, הוא יופיע.

בדרך לפלוגה הרובאית נשמעת מוזיקה. עוצמתה מתגברת בכניסה למתחמי האוהלים של הפלוגות האחרות, יורות ככל שמתרחקים מהן. מסייעת, פלחו"ר. שלט אחר שלט. מתחם הפלוגה הרובאית הוא האחרון, בסוף שביל העפר. ושוב העץ: מעל המיטות, על הארונות. מוזיקה לא נשמעת מכיוון מגוריהם של לוחמי הפלוגה הרובאית. 30 ימים היא לא תישמע בה.

קובאני, משפרים אחורה

מעל שביל העפר המוביל למרכז הפלוגה הרובאית רובץ ענן שחור, ולא במהרה יתפור. שלושה שבועות חלפו מאז נהרג סמ"ר בן קובאני ז"ל, לוחם בפלוגה הרובאית. הוא וחבריו לפלוגה יצאו למבצע באחת השכונות בעזה, עניין שבשגרה. מטרת המבצע הייתה זהה לזו של מבצעים רבים בהם היו לוחמי הפלוגה מעורבים באחרונה: איתור מנהרות.

את הלילה העבירו הלוחמים במארב באחד הבתים בשכונה. במהלך שהותם בבית זיהו חיילי הפלוגה חמושים וירו לעברם. בחלקם פגעו. בסביבות השעה תשע בבוקר הבחינו הלוחמים בדמויות נושאות מטול מסוג אר-פי-ג'י וכלי נשק נוספים בסמטה

צעק רוזן לשלומוביץ' שכובאני נפל. שלומוביץ' לא שמע והמשיך להתקדם. רוזן המשיך לצעוק. שלומוביץ' רץ חזרה לעבר קובאני, ורוזן חיפה. כשהגיע לכובאני, צעק המ"מ לשאר שיחברו אליו. קובאני היה בהכרה מלאה. שלומוביץ' הפך אותו, מחפש כניסת כדור. הוא מצא אחת. בלי הרבה דם. קובאני אמר שנפגע ושהוא לא מרגיש את הרגליים. החילוץ החל: טנק הגיע וחסם את הסמטה ממנה נורתה האש. הם העלו את קובאני על הטנק. בדיעבד, הברר שגם במהלך פעולת החילוץ נורתה אש לעבר הלוחמים. הפעם, מלמעלה. כדורים שרקו לידם אך פגעו בטנק. הם לא הגיבו. מרב מאמציהם הושקע בפינוי חברים הפצוע. קובאני פונה, והלוחמים שבו לבית. בפנים, כולם כבר ידעו מה קרה. הם עקבו אחר מהלך האירועים ממקומם. הם ידעו שהיה לרוזן מעצור וידעו להגיד מתי. הם ראו את המ"מ מחליק לצד קובאני, סברו שגם הוא נפגע, ואף צעקו מתוך הבית "עידו נפל". הם ידעו שכובאני פונה, אך לא היו עדים לרגע הפגיעה. הייתה יציאת כדור? שאלו כולם, לא, הכדור לא יצא.

הדרך הכי ארוכה

בבית בו שהו החיילים שררה אופטימיות. בדיעבדהברר כי היא נטולת בסיס. כשנודע כי חברים לא שרד את הפגיעה הלוחמים היו המומים, סירבו להאמין שכובאני נהרג. רוזן וגריב דווחו שהפגיעה לא נראית רצינית, עוררו תקוות בקרב חבריהם. רוזן אמר שילכו יחד לבקר אותו בבית-החולים, ש"איך שמגיעים - נוסעים", שיאספו כסף כדי לקנות ממתקים. במקביל, הפשיטו את חבריהם שחזרו. לפעמים, הם מסבירים, יכול להיכנס כדור מבלי

הסחות לקראת המבצע. סגן שלומוביץ': "הם נכנסים לעזה פעמיים בשבוע ואף אחד לא אומר להם כל הכבוד"

הארבעה החלו להתקרב, שניים שניים. שלומוביץ' מיהר לכיוון אחד העצים במטע, קובאני אחריו. שוב החל ירי. כביש הפריד בין המחבלים לבין הבית ממנו יצאו הארבעה. לפני שידרו לכביש, לפני שהספיק קובאני לרדת למצב כריעה, הוא נפגע. שלומוביץ' הבין שלא ניתן לעבור את הגדר ואת הכביש מבלי להיחשף. הוא צעק "קובאני, משפרים אחורה". בינתיים

הסמוכה לבית. הזווית לא אפשרה ירי, היה עליהם לצאת כדי לפגוע. מול הבית ניצב מטע עצי זית. סגן עידו שלומוביץ', מ"מ בפלוגה, סמ"ר קובאני ז"ל, סמל גל רוזן וסמל דרסין גדיב יצאו מהבית לכיוון המטע. לאחר כעשר דקות זוהו שני חמושים. שלומוביץ' פתח באש לעבר אחד מהם. רוזן, הנגביסט, לעבר השני. שניהם נפלו.

"נצח", אומר גדיב. "הדרך הכי ארוכה שהייתה לי בחיים". כשהגיעו חזרה לבסיס נערכה שיחה עם המג"ד. "המג"ד הכיר אותנו אישית, והוא לא מכיר הרבה חיילים בפלוגה. כשהמג"ד דיבר, שוב יצאה השמש, נזכר רוזן, "איך שהוא סיים, התחלנו לבכות ושוב ירד גשם. בכור, חובש במחלקה, בא אליי. אמרתי לו: 'בכור, אח שלנו מת היום'. שנינו בכינו. אף אחד לא האמין".

ההלם לא הרפה. הם חזרו לאוהלים, הומינו אוכל. החליטו להעביר את הלילה בשיחה באוהל, העלו זיכרונות, חייכו, צפו בסרטונים בסלולרי בהם נראה חברים. יום למחרת התקיימה ההלוויה. כל חיילי הפלוגה הגיעו, מרבית חיילי הגדוד. "זה הדבר הכי נורא שיכול לקרות לך", אומר סגן שלומוביץ. "כשחייל שלך נהרג, זה לוקח ממך משהו. אפשר לומר שיש לי עכשיו עוד משפחה. כל פעם שאני יוצא, כל פעם שאני חוזר. מוות של כל חייל הוא עצוב. רק אתמול נהרג חייל מילואים, וזה מעורר זעם, זה עצוב וקשה, אבל בן-אני הייתי המ"מ שלו". לאחר האירוע התייעצו רוזן וגדיב והחליטו שהם חייבים להיות חזקים, או לפחות להיראות כך. "יש פחד אחרי שחבר נהרג", אומר רוזן. "לפני כל מבצע, אני מפחד פחד מוות, אבל היינו חייבים להיראות חזקים. במבצע שיצאנו אליו אחרי שהוא נהרג אמרתי לכולם 'חייבים לצאת, חייבים'. כמה שכולם פחדו, הם הסתכלו עלינו והיינו חייבים לתת להם כוח. בסוף גם הצלחנו לשכנע כמה חבר'ה שפחדו לצאת למבצע".

באחת השיחות שקיימו לאחר מות חברים גילו גדיב ורוזן שבמהלך האירוע בו נהרג, עברה בראשם אותה המחשבה. "גדיב בא אליי ואמר לי: 'אתה יודע מה הכי הפחיד אותי?' 'מה?' שאלתי. 'מי הבא? מה יהיה אם עוד מישו ייפגע? מה יהיה אם עידו נופל או רוזן נופל?' גם אני חשבתי בדיוק את אותה מחשבה".

מותו של סמ"ד כובאני הותיר במרכז הפלוגה חלל שאיש שוב אינו יודע כיצד למלאו. "הוא היה הבן אדם הכי מצחיק שהיה פה", מספר סמל ראובן סמט. "תמיד כשאנשים היו שבוזים, הוא היה בא עם החיוך שלו. לא עוזב. כשאנחנו יוצאים לפעילות בעזה, אנחנו עושים את זה בשביל כל המשפחות במדינה, כדי שישנו טוב בלילה. עכשיו נפגעה המשפחה שלנו. כל מי שהמדינה חשובה לו, צריך להרגיש את העצב הזה".

שבוע לאחר מותו של כובאני כבר ניצבו הלוחמים בפני האתגר הבא, מבצע נוסף. עזה לא מחכה. לראשונה בחייהם, הם מבינים שעזה אין פירושה משחק ילדים. "זה מה שחשבתי שזה, משחק. באמת. משחק", אומר גדיב. רוזן מהנהן למשמע דברי חברו. "אתה רואה תמיד איך הכדורים שורקים בחול לידך, את הענפים לידך נופלים, ואומר לעצמך: 'בוא'נה, הוא מטומטם. איך הוא לא פוגע בך?'"

בדרך ליעד, מעיד רוזן, לא היו הרבה מחשבות. הפחד הרפה אט-אט. לא נעלם, הוא מרגיש, אלא עומעם לרגע. "אמרתי לעצמי 'הם לא יכולים לעשות לנו כלום'. הרבר היחיד שהיה לי בראש זה שכובאני איתי. כובאני היה איתי שם כל הזמן".

מה הרגשת כלפי הפלסטינים במהלך אותו מבצע? רוזן: "רצינו לנקום, בטח לנקום. להוריד 50 עכשיו. מה שקרה הקשה עליך לעשות את ההפרדה בין האזרחים לבין פעילי החמאס?"

"אחרי שכובאני מת, היה קשה. קשה מאוד לעשות את ההפרדה הזאת", אומר גדיב, "אבל אנחנו מבינים", אומר רוזן, "צריך לדעת מי באמת צריך לקבל את הקליע, במי באמת צריך לנקום".

עזה זה אין מוצא

כשהגיעה לרובאית 51 של גולני הבשורה על הירידה לעזה, שמחו החיילים. "הרגשנו, וואלה - בלגן", אומר גדיב, "הנה הגיעו החומים", מוסיף רוזן. המשך בעמוד הבא

נוגעים לפני ביקור נוסף ברצועה. "לפני כל כניסה אתה מפחד פחד מוות, אבל היינו חייבים להיראות חזקים"

קריאת כיוון. "רצינו לנקום. בטח לנקום"

התייעצות החליטו שלא לספר לחיילים ולמפקדים עד שיחצו את הגדר. "הרחקנו ועזרנו לכל השאר להרחיק", אומר רוזן. עם היציאה מהגדר, סיפר המ"פ לחיילי הפלוגה את שאירע. "איך שאמרנו לנו, התחיל לרדת גשם", מספר רוזן. "לא האמנו". קילומטר הפריד בין המקום בו נתבשרו על מות חברים ובין הנקודה בה המתו להם האוטובוסים.

שהנפגע ירגיש בו. זה האדרנלין. בינתיים, הלהימה נמשכה. לעבר הבית נורו פצצות אר-פי-ג'י ורימון הושלך. ארבע שעות וחצי עברו עד שיצאו מהרצועה. ב-11:30 קיבל המ"מ שלומוביץ את הבשורה על מות פקודו. "ברגע שלא הודיעו לי מה המצב אחרי חצי שעה, אחרי שעה, אחרי שתיים, הבנתי: או שזה חמור מאוד או שזהו". היה זה המ"פ שהודיע לו. אחרי

להפך, חברים שלהם אומרים להם: 'בשביל מה אתם צריכים את זה? למה לסכן את החיים שלכם?' הם נכנסים לעזה פעמיים בשבוע ואף אחד לא אומר להם כל הכבוד. לפעמים גם אנחנו לא. זו שגרה. זה הפך להיות מובן מאליה.

מאז עלה החמאס לשלטון, המצב בעזה הולך ונעשה מורכב. הלחימה שונה בתכלית מזו שהתנהלה כאן קודם לכן. יהיו מי שיגידו שמדובר בצבא של ממש. גם בצד השני ישנם מ"פים, מג"דים, מח"טים. "אנחנו כאן כדי לפגוע בהתבססות ובהיערכות של החמאס", מסביר סרן אלטמן, "כדי שלא נגיע אחרי שש שנים, כמו שהיה בלבנון, ונמצא את עצמנו בקרב פנים מול פנים מול אויב שנערך היטב. המטרה שלנו היא לא לתת להם להיערך בקו ראשון מול הגדר, וזה לא תמיד כל-כך פשוט. העומס מוביל לקשיים, ולפעמים ישנה גם שחיקה. לפני שהגעתי לפה לא תיארתי לעצמי שהפעילות תהיה כל-כך אינטנסיבית".

שבועיים לאחר מות חברם, יש להניח כי עזה זוהרת מעט פחות. מותו של כובאני אמנם החדיר בהם מוטיבציה רבה, אך גם זרע בקרבם תחושות קשות. "עזה היא מוות. עזה זה אין מוצא", אומר היום רוזן כשהוא נשאל מה מסמלת הרצועה בעבורו.

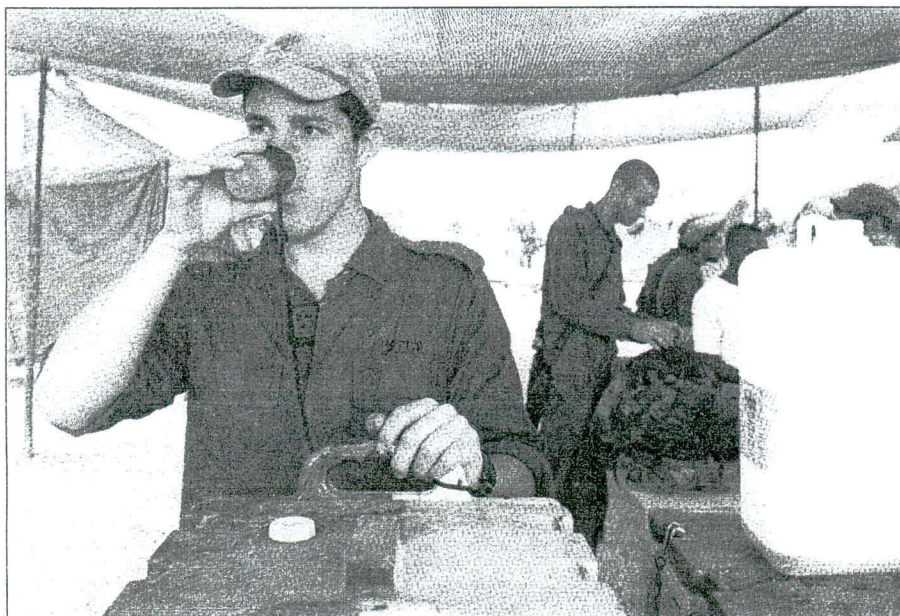
קשה יותר מלבנון?

"לפני שכובאני נהרג לא הייתי אומר את זה. הייתי אומר שלבנון היא הרבר הכי קשה שעברתי". אבל כעת, נחושים חבריו של כובאני יותר מתמיד לבצע את משימתם על הצד הטוב ביותר, להוכיח לחברים שלא נהרג לשווא. "הוא היה לוחם שהיה לו לא פשוט", מספר סרן אלטמן, "אבל נתן הכל. הוא הסתער ונהרג. הוא הסתער, ואנחנו נמשיך להסתער, עם כל הקושי".

יגידו כאן כולם, היא חלומי של כל לוחם. "ראינו את המחזורים מעלינו פותחים עיניים", אומר רב"ט רייב סוויסה, "ואתה לא מבין על מה ההתרגשות. איך הולך להיות, מה הולך להיות. הגענו לעזה, למבצע הראשון. היה פחד. הסמל שלנו הכנים בנו הרבה רעל, וחזרנו מבסוטים. חוזרים הביתה ואתה כבר לא מספר ששמרת ארבע שעות בחרמון וראית' שועלים. אתה שומע על כן-אדם בחדשות ופתאום אתה נכנס לעזה ורואה את האנשים האלה מולך. זה היה שוק".

גדיב (מימין) ורוזן. "הדחקנו ועזרנו לכל השאר להדחיק"

חייל במרכז פלוגתי בבסיס סופה. "הבנו שאנחנו צריכים להיות הכי מבצעים, הכי נחושים"

דקות לפני הכניסה למבצע נוסף, עולים הלוחמים על האוטובוסים בדרך לשטח הכינוס. המג"ד מכנס אותם לשיחה ומסביר שכפי הנראה, יהיה זה מבצע ארוך יותר מקודמיו.

דקות לפני היציאה, קשה לומר מה בדיוק חשים הלוחמים בפלוגה. ישנם מי שמתחבקים, ישנם מי שמתפללים, ישנם מי שצוחקים. הם מסבירים זה לזה שאם ימצאו מנהרה, לא ייצאו הביתה לשבת. ניגוד אינטרסים. מהאזור בו מתכנסות הפלוגות האחרות נשמע רעש. הם שרים. "למה אתם לא שרים?" שואלת מש"קית החינוך את חיילי הפלוגה הרובאית. הם לא ישירו 30 ימים. ■

"הביאו לכאן גרוד שעושה נטו מבצעים. בדרך כלל, גרוד זה פילבוקסים, שמירות, מעצרים קטנים מקסימום. הבנו שאנחנו צריכים להיות הכי מבצעים, הכי נחושים".

אך תחושת הגאווה שמלווה אותם לאורך המבצעים בעזה נמהלת לא פעם בתסכול על כך שהיחס כלפיהם, על אף אופי פעולתם, אינו דומה לזה לו זוכות סירות. "פעולות התגמול של 101 זה כלום לעומת מה שהולך פה", מעיד סגן שלומוביץ, "כל חייל פה זה גיבור. אבל על מה שקורה כאן עכשיו, אף אחד לא יכתוב ספרים. לוחמים לא מקבלים את ההערכה שקיבלו פעם.

סמל דרסין גדיב:
"קילומטר הפריד בין המקום בו בישרו לנו שבן נהרג לבין האוטובוסים. זה היה נצח. הדרך הכי ארוכה שהייתה לי בחיים"

סמל גל רזון:
"כשהמג"ד הגיע ודיבר איתנו, יצאה השמש. איך שהוא סיים, שוב ירד נשם. אמרתי לבכור, חובש במחלקה: 'אח שלנו מת היום'. שנינו בכינו. אף אחד לא האמין"

מכתבים למעורבות

הנדון: נער הסוסים - בן כובני ז"ל

במרחבי-הפרדסים. אבל הנה הגיע הזמן, זה הלך לפנימייה, האחר ללמוד בבית-ספר "כדורי", ואת בן שנשאר לבסוף היחידי שעוד דאג למחסור הסוסים, הייתי רואה רק לפעמים בשובו מלימודים, או בערבי-שבתות וחגים, לאחר שהתקדש ולבש בגדי-יום-טוב, כיפה על ראשו בדרכו אל בית-הכנסת.

פתאום הכול נגוז! חמדות עסקי הנדל"ן לא הותירה דבר. בעלי-הסוסים לקחו אותם למקומות אחרים, ורק הבעלים של אתינה ושתי הסייחות, העבירו למקום שעוד יכולה אני להגיע לשם רגלית, אך ביקוהי מאז כבר לא כל כך תכופים.

כיום נותרו רק ציציית של כלונסאות גדר חלודה, וכבר הוקמו שם בניינים גדולים לדיור, ומשממים למראה... טרקטורים וחפציהם עקרו עצי-ברוש ואקליפטוס, כביש חדש נסלל... בשנתיים האחרונות ראיתי מי מהנערים הללו והם כבר חיילים. זוכרים, מזהים אותי ברחוב ומברכים לשלום בנימוס של ג'נטלמנים! רק לפני כשלושה שבועות פגשתי את בן והפעם בלבוש אזרחי. זה היה קרוב לרחוב שבו הוא גר עם הוריו, ולאחר שניות אחדות זיהיתי שזהו בן. הוא אמר לי שלום יפה וגם חיך אליי כבר מרחוק. "אתה משרת בגולני, סיפרו לי", אמרתי לו כמו לציידו בעידוד והשתדלתי להביע הרבה מאור-פנים ולב. היה זה יום-יומיים אחרי החגים. "להתראות חמוד. אלוהים ישמור עליך!"

השבוע אחר-הצהריים נכנסה אישה כמו בסערה לספרייה: "הודיעו ברדיו. הוא חייל מחזרה. בן כובני. אני מכירה את משפחתו, גרים ברחוב יגאל". קיוויתי שלפחות זה לא מישוהו שאני מכירה אז זה לא יעציב אותי מדי... רק בלכתי חזרה הביתה קישרתי. כאן בסביבה אני מכירה רק בן אחד. בן שהייתי קוראת לו במחשבותיי - "נער הסוסים".

שמעתי בחדשות בערב ובלילה וגם בבוקר ברדיו. אין כאב מנסר בלב יותר מזה. עצוב לי וכאב לי ללכת להלוויה שלו. הוא באמת בן טוב, והוא אבד להוריו. הלוואי וממרומים יהיו להם נחומים. יהי זכרו ברוך!

מירה רג'ואן, בית אליעזר

בקצה שכונת בית אליעזר הייתה פעם מכלאת-סוסים גדולה. מהאוטובוס הייתי רואה סוסות עם הוולדות שלהן, רועות על כרי-דשא הדרור. יום אחד הלכתי לשם. שעת ערב מוקדמת ואור הבלתי ממבנה-עץ שכזה, בצבע בקתות שבעבות היער. נתקבלתי בסבר פנים יפות על ידי "בעל הבית" אז, בחור רווק ושמח - כזה שכל החיים עוד לפניו.

"בן! אם אתה קובע אתי מחר, אז אל תעשה לי ברז, בסדר?" פנה ה"בוס" הזה אל אחד הנערים - השמנמן שבחבורה.

"בסדר! אני אבוא מחר", השיב ועוד הנהן בראשו לאשר הבטחתו.

מאז, בכל יום בצאתי מהבית צעדתי וחלפתי ליד המכלאה הזאת ובחזרה הביתה, התעכבתי ככל שהותיר לי הזמן, ואימצתי אל נפשי אז את שתי הסייחות הרכות ואף אמן "אתינה" אימצה אותי. בתחילה היו עוד מצחקקים הנערים הללו בכל פעם שבאתי. לא נעלבתי מהם. אולי יבינו שזה בכלל לא מוזר שיש גם נשים שאוהבות סוסים... יום אחד באתי והנה שינו דעתם כליל, אומרים לי בחיוך של שמחה - "את אוהבת סוסים, אה?... זה טוב שאת מאכילה אותם. הם כבר רגילים אליך..."

חלף קיץ, סתיו, חורף, והגיע האביב! בשבתות לקחתי ספר טוב, ואחרי שאוכל כבר לא היה חסר לכולם, ישבתי קרוב לגדר המכלאה, והסייחות המתקוות היו באות מלוות עם אמן - אתינה היפה, ונשארות לידי שעות רבות. פעם יצאה "אור-ירח" מפרצה שבגדר ושוטטה רחוק. לבסוף צמאה, והחלה לשתות משאריות גשם בבור-עפר. רק אני והנער הזה שעליו הסתמך הכי הרבה בעל המכלאה, בן, שכבר התרגל אליי ודיבר אתי כשצריכה הייתי לשאול לדעתו. הסייחה לא נשמעה לי ולא הצלחתי בעצמי להחזירה למכלאה. דאגתי לה, והחוא שהכיר את הסייחה הזאת מיום שנולדה, אמר לי: "אני יודע". הלך והוביל הסוסה האם גם כן אל מחוץ למכלאה, "אין דבר. שיישארו עד הערב לאכול עשב בחוץ. אחר-כך "אור-ירח" תלך אחרי אמה והן ייכנסו חזרה למכלאה".

כל הנערים האלה המשיכו לבוא לטפל בסוסים מדי פעם בתמורה לרשות לרכב על הסוסים

הריני להודיע כי

ח/ 6880921 סמל בן כובאני ז"ל הועלה

לדרגת סמל ראשון

ביום ה' במרחשוון התשס"ח, 17 באוקטובר 2007.

בשם המטה הכללי של צבא ההגנה
לישראל, מפקדיו וחייליו, הנני מביע את
השתתפותנו באבל הכבד.

יהי זכרו של סמל ראשון בן כובאני ברוך.

אלעזר שטרן, אלוף
ראש אגף משאבי אנוש

14 בנובמבר 2007

ד' בכסלו התשס"ח

שנתיים למות הלוחם בן כובאני הי"ד

בן כובאני ז"ל התעקש וזכה להיות לוחם בגולני, ואף הספיק לסייע בפרנסת המשפחה. הוא נפגע מירי של חוליית מחבלים בעזה בעת פעולה עם פלוגתו, לפני כשנתיים, ומת מפצעיו מאוחר יותר. ביוזמת החברים, אורגן טורניר קט-רגל לזכרו, ועתה גם הושלמה כתיבת ספר תורה שיוכנס ברוב הדר לבית הכנסת בו התפלל בן.

באוהל, העלו זיכרונות, חייכו, צפו בסרטונים בסלולרי בהם נראה חברים. יום למחרת התקיימה ההלוויה. כל חיילי הפלוגה הגיעו, מרבית חיילי הגדוד. "זה הדבר הכי נורא שיכול לקרות לך", אומר סגן שלומוביץ. "כשחייל שלך נהרג, זה לוקח ממך משהו. אפשר לומר שיש לי עכשיו עוד משפחה. כל פעם שאני יוצא, כל פעם שאני חוזר. מוות של כל חייל הוא עצוב. רק אתמול נהרג חייל מילואים, וזה מעורר זעם, זה עצוב וקשה, אבל בן? אני הייתי המ"מ שלו". לאחר האירוע התייעצו רזון וגדיב והחליטו שהם חייבים להיות חזקים, או לפחות

קילומטר הפריד בין המקום בו נתבשרו על מות חברים ובין הנקודה בה המתונו להם האוטובוסים. "נצח", אומר גדיב. "הדרך הכי ארוכה שהייתה לי בחיים". כשהגיעו חזרה לבסיס, נערכה שיחה עם המג"ד. "המג"ד הכיר אותו אישית, והוא לא מכיר הרבה חיילים בפלוגה. כשהמג"ד דיבר, שוב יצאה השמש", נזכר רזון, "איך שהוא סיים, התחלנו לבכות ושוב ירד גשם. בכור, חובש במחלקה, בא אליי. אמרתי לו: 'בכור, אח שלנו מת היום'. שנינו בכינו. אף אחד לא האמין". ההלם לא הרפה. הם חזרו לאוהלים, הזמינו אוכל. החליטו להעביר את הלילה בשיחה

מלאה. שלומוביץ' הפך אותו, מחפש כניסת כדור. הוא מצא אחת, בלי הרבה דם. כובאני אמר שנפגע ושהוא לא מרגיש את הרגליים. החילוץ החל: טנק הגיע וחסם את הסמטה ממנה נורתה האש. הם העלו את כובאני על הטנק. בדיעבד, התברר שגם במהלך פעולת החילוץ נורתה אש לעבר הלוחמים. הפעם, מלמעלה. כדורים שרקו לידם אך פגעו בטנק. הם לא הגיבו. מרב מאמציהם הושקע בפינוי חברים הפצוע. כובאני פונה, והלוחמים שבו לבית. בפנים, כולם כבר ידעו מה קרה. הם עקבו אחר מהלך האירועים ממקומם. הם ידעו שהיה לרזון מעצור וידעו להגיד מתי הם

החיילים, המשפחה, השכנים וכל המכרים עדיין לא מעכלים שהצעיר החייכן והמצחיק איננו.

בן נולד בנתניה, וכשהיה בגיל 5 עבר יחד עם משפחתו לחדרה. בן היה ילד חייכן, הוא אהב מאוד בעלי חיים ובעיקר סוסים.

אחותו מספרת כי לשכנו הקרוב היו סוסים בחצר ובן היה מנקה לו את האורווה, רק כדי שהוא יוכל לרכב על אחד הסוסים.

בן תמיד עזר בפרנסת המשפחה, כבר ברגע שסיים את הלימודים התחיל לעבוד ב'מקור הבשר' בשוק בחדרה. גם בזמן שירותו הצבאי, הוא עבד בכל חופשה גם אם זה היה לאחר סוף שבוע מפרך. הוא היה מגיע ביום חמישי אחר הצהריים ועובר ליד החנות "לראות אם הם היו צריכים עזרה", כך היה אומר.

ימים מספר לפני מותו, ביום ראשון, הוא היה צריך לחזור לבסיס אבל הוא לא חש בטוב. הוא צלצל למפקד שלו וזה אישר לו לבוא למחרת, ואז- במקום לנוח במיטה, הוא הלך לעבוד בחנות. למחרת הוא כבר העביר את הלילה יחד עם חבריו הלוחמים במארב, באחד הבתים בשכונה בתוך עזה. במהלך שהותם בבית, זיהו חיילי הפלוגה חמושים וירו לעברם. בחלקם פגעו. בסביבות השעה תשע בבוקר, הבחינו הלוחמים בדמויות נושאות מטול מסוג אר-פי-גי וכלי נשק נוספים בסמטה הסמוכה לבית. הזווית לא אפשרה ירי, והיה עליהם לצאת כדי לפגוע. מול הבית ניצב מטע עצי זית. סגן עידו שלומוביץ', מ"מ בפלוגה, סמ"ר כובאני ז"ל, סמל גל רזון וסמל דרסין גדיב יצאו מהבית לכיוון המטע. לאחר כעשר דקות זוהו שני חמושים. שלומוביץ' פתח באש לעבר אחד מהם. רזון, הנגביסט, לעבר השני. שניהם נפלו. הארבעה החלו להתקרב, שניים שניים. שלומוביץ' מיהר לכיוון אחד העצים במטע, כובאני אחריו. שוב החל ירי. כביש הפריד בין המחבלים לבין הבית ממנו יצאו הארבעה. לפני שירדו לכביש, לפני שהספיק כובאני לרדת למצב כריעה, הוא נפגע. שלומוביץ' הבין שלא ניתן לעבור את הגדר ואת הכביש מבלי להיחשף. הוא צעק "כובאני, משפרים אחורה". בינתיים צעק רזון לשלומוביץ' שכובאני נפל. שלומוביץ' לא שמע והמשיך להתקדם. רזון המשיך לצעוק. שלומוביץ' רץ חזרה לעבר כובאני, ורזון חיפה. כשהגיע לכובאני, צעק המ"מ לשאר שיחברו אליו. כובאני היה בהכרה

ראו את המ"מ מחליק לצד כובאני, סברו שגם הוא נפגע, ואף צעקו מתוך הבית "עידו נפל". הם ידעו שכובאני פונה, אך לא היו עדים לרגע הפגיעה. הייתה יציאת כדור? שאלו כולם. לא, הכדור לא יצא. בבית בו שהו החיילים שררה אופטימיות. בדיעבד, התברר כי היא נטולת בסיס. כשנודע כי חברים לא שרד את הפגיעה, הלוחמים היו המומים, סירבו להאמין שכובאני נהרג. רזון וגדיב דיווחו שהפגיעה לא נראית רצינית, ועוררו תקוות בקרב חבריהם. רזון אמר שייכלו יחד לבקר אותו בבית-החולים, ש"איך שמגיעים - נוסעים", שיאספו כסף כדי לקנות ממתקים. במקביל, הפשיטו את חבריהם שחזרו. לפעמים, הם מסבירים, יכול להיכנס כדור מבלי שהנפגע ירגיש בו. זה האדרנלין. בינתיים, הלחימה נמשכה. לעבר הבית נורו פצצות אר-פי-גי ורימון הושלך. ארבע שעות וחצי עברו עד שיצאו מהרצועה. ב-11:30 קיבל המ"מ שלומוביץ' את הבשורה על מות פקודו. "ברגע שלא הודיעו לי מה המצב אחרי חצי שעה, אחרי שעה, אחרי שתיים, הבנתי: או שזה חמור מאוד או שזהו". היה זה המ"פ שהודיע לו. אחרי התייעצות, החליטו שלא לספר לחיילים ולמפקדים עד שיחצו את הגדר. "הדחקנו ועזרנו לכל השאר להדחיק", אומר רזון. עם היציאה מהגדר, סיפר המ"פ לחיילי הפלוגה את שאירע. "איך שאמרו לנו, התחיל לרדת גשם", מספר רזון. "לא האמנו".

בן היה חדור מוטיבציה ועקשן מאין כמוהו. ביום שהתגייס, באוגוסט 2005, היה מיועד להנדסה קרבית, אך הוא ידע מה הוא רוצה ולא ויתר. כשהגיע לבקו"ם, סירב להתפנות לאוטובוס ונשלח לכלא שלושה ימים. אחרי שלושה ימים, שאלו אותו "עכשיו אתה מוכן לבוא?", אך הוא ענה: "לא אכפת לי להיכנס לעוד שלושה ימים לכלא, אם אקבל בסוף גולני". לכן, דחו לו את הגיוס בשלושה חודשים, לגיוס של גולני בנובמבר 2005. הוא שמר זאת בסוד והמשפחה ידעה על כך רק מאוחר יותר.

לאחר שבן נהרג, בא למשפחה אדיר (חבר של בן) ואמר, "אנחנו רוצים לעשות טורניר קט-רגל לזכרו של בן". המשפחה הסכימה מיד, ומאז נערך כל שנה טורניר, בחול המועד פסח במגרש שבמתנ"ס בית אליעזר. בטורניר משתתפים החברים של בן מהשכונה ומהגדוד, וכן בני משפחה.

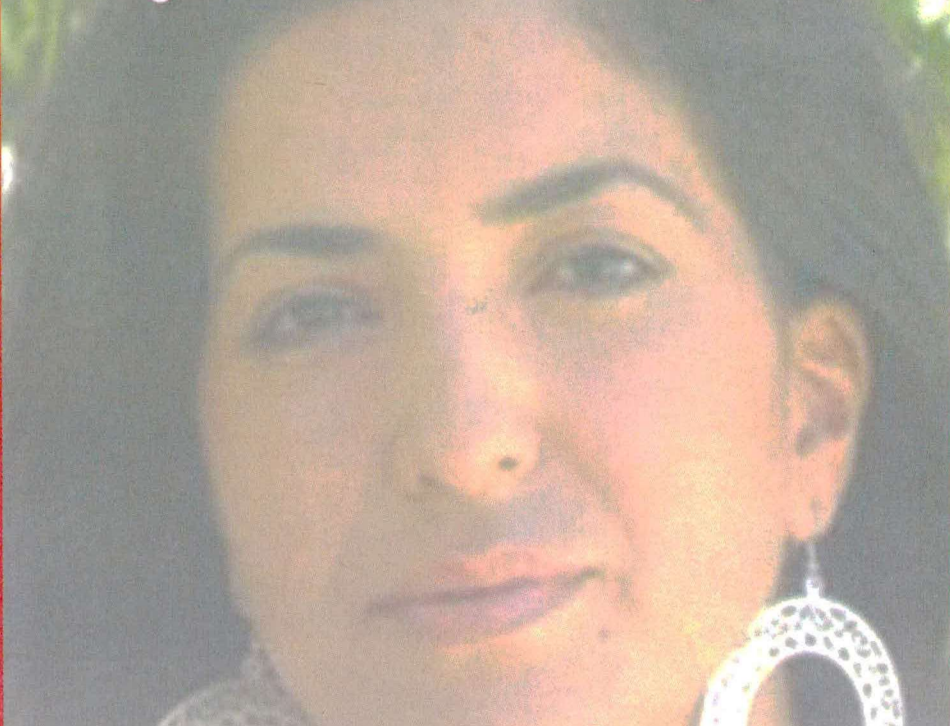
מיד לאחר השבעה, באו החברים ואמרו שהם רוצים לעשות עוד משהו כדי להנציח את זכרו של בן. "לאחר התייעצות, החלטנו לכתוב ספר תורה לזכרו", מספרים בני משפחתו של בן. מיד לאחר ההחלטה, נרתמו כל החברים להתרים ולאסוף את הסכום הנדרש. היום, כמעט שנתיים אחרי, המשפחה זוכה להכניס ספר תורה שנרכש כולו מהתרומות של החברים והרבה אנשים טובים.

המשפחה מתכבדת להזמין את הציבור הרחב להכנסת ספר התורה שתקיים אי"ה ביום רביעי, כ' באלול, 9/9/09 בשעה 17.00 בבית משפחת כובאני, רחוב יגאל 45 בבית אליעזר, חדרה. בתכנית: סיום כתיבת האותיות, תפילת מנחה, ולאחר מכן ייצא ספר התורה בתהלכה בליווי שירים וריקודים לעבר בית הכנסת "שערי ציון" ברחוב העצמאות, שבו התפלל בן. שם תיערך תפילת ערבית ולאחר מכן סעודת מצווה, הציבור מתבקש להישאר עד הסוף.

יהי זכרו ברוך!

להיראות כך. "יש פחד אחרי שחבר נהרג", אומר רזון. "לפני כל מבצע, אני מפחד פחד מוות, אבל היינו חייבים להיראות חזקים. במבצע שיצאנו אליו אחרי שהוא נהרג אמרתי לכולם 'חייבים לצאת, חייבים'. כמה שכולם פחדו, הם הסתכלו עלינו והיינו חייבים לתת להם כוח. בסוף גם הצלחנו לשכנע כמה חבריה שפחדו לצאת למבצע". באחת השיחות שקיימו לאחר מות חברם, גילו גדיב ורזון שבמהלך האירוע בו נהרג, עברה בראשם אותה המחשבה. "גדיב בא אליי ואמר לי: 'אתה יודע מה הכי הפחיד אותי?', 'מה?' שאלתי. 'מי הבא? מה יהיה אם עוד מישהו ייפגע? מה יהיה אם עידו נופל או רזון נופל?' גם אני חשתי בדיוק את אותה מחשבה". מותו של סמ"ר כובאני הותיר במרכז הפלוגה חלל שאיש שוב אינו יודע כיצד למלאו. "הוא היה הבן אדם הכי מצחיק שהיה פה", מספר סמל ראובן סמט. "תמיד כשאנשים היו שבוזים, הוא היה בא עם החיוך שלו. לא עוזב. כשאנחנו יוצאים לפעילות בעזה, אנחנו עושים את זה בשביל כל המשפחות במדינה, כדי שיישנו טוב בלילה. עכשיו נפגעה המשפחה שלנו. כל מי שהמדינה חשובה לו, צריך להרגיש את העצב הזה". שבוע לאחר מותו של כובאני, כבר ניצבו הלוחמים בפני האתגר הבא, מבצע נוסף. עזה לא מחכה. לראשונה בחייהם, הם מבינים שעזה אין פירושה משחק ילדים. "זה מה שחשתי שזה, משחק. באמת. משחק", אומר גדיב. רזון מהנהן למשמע דברי חברו. "אתה רואה תמיד איך הכדורים שורקים בחול לידך, את הענפים לידך נופלים, ואומר לעצמך: 'בואינה, הוא מטומטם. איך הוא לא פוגע בי?' בדרך ליעד, מעיד רזון, לא היו הרבה מחשבות. הפחד הרפה אט-אט. לא נעלם, הוא מדגיש, אלא עומעם לרגע. "אמרתי לעצמי 'הם לא יכולים לעשות לנו כלום'. הדבר היחיד שהיה לי בראש זה שכובאני איתי. כובאני היה איתי שם כל הזמן".

גיליון גיליון

שנה טובה! עיצוב גבות

צביעת גבות וריסים
שעווה בכל חלקי הגוף
מניקור ופדיקור רפואי
איפור ערב וכלות

הטיפולים מיועדים לנשים וגברים

שעות קדחה נוחות לכולם!

ג'זלי
052-2713681, 04-6252666
רח' העצמאות 20, אור עקיבא

ביצוע, מילים ולחן: 'ראובן המלאך'

שיר שנכתב לזכרו של בן כובאני ז"ל

איך זה שאלוקים לקח אותך מאיתנו?
איך זה שכאב כזה השארת בלבנו?
מחייך ועוזר לכולם,
ובלבנו תישאר לעולם.
אתה תמיד תישאר הגדול מכולם!

פזמון:

המלאכים מלמעלה עליך שומרים,
תמיד תדע בן שעליך חושבים,
כל החברים וכל הידידים שהיו איתך בשעות
הכי יפות של החיים.

כל הזמן אתה רצית להיות חייל קרבי,
לחיים אדומות ילד כזה בריא,
התקשרת לאמא, דרשת לשלומה
ולאחר שעה השארת את כולם בתדהמה.

פזמון 2X:

המלאכים מלמעלה עליך שומרים..

הכנסת ספר תורה לזכרו של בן כובאני ז"ל

"המלאכים מלמעלה עליך שומרים, תמיד תדע בן שעליך חושבים, כל החברים וכל הידידים שהיו איתך בשעות הכי יפות של החיים" שיר שנכתב לזכרו של בן כובאני ז"ל.

הכנסת ספר התורה לזכרו של חייל צה"ל בן כובאני ז"ל שנפל בפעילות מבצעית בעזה בתאריך 17.10.07.

בן כובאני ז"ל, לוחם גולני אשר נפגע מיירי חוליית מחבלים בעזה ומת מפצעיו לפני כשנתיים, הותיר את חותמו וזיכרו בלב חברי פלוגתו, אשר החליטו להנציח את זיכרו בטורניר קט-רגל בחג פסח.

בנוסף לטורניר, רצו חבריו להנציח את זיכרו במישור יותר רוחני, ויזמו עם משפחתו את כתיבת ספר התורה לזיכרו.

כולם התגייסו למשימה ונתנו כתף.

ביום רביעי, בתאריך 9.09.09, נערך בבית המשפחה טקס הכנסת ספר תורה

לזיכרו לבית הכנסת, סמוך למקום מגורי המשפחה.

קהל רב הגיע לטקס.

הערב החל מסיום כתיבת ספר התורה בנוכחות משתתפים רבים.

בטקס סיום כתיבת הספר נתרמו ביד נדיבה סכומים נכבדים כשנכתבו האותיות האחרונות.

בין הנוכחים היו גם ראש העיר חיים אביטן, ממלא מקומו סמי לוי ורבנים מקומיים. כמו-כן, נוכחו חיילי יחידתו של החייל מגדוד 51 בגולני.

לאחר הטקס, התקיימה תפילת מנחה בבית משפחת כובאני, ובסיומה החלה התהלכה.

התהלכה יצאה מבית המשפחה והתקדמה לעבר

בית הכנסת 'שערי ציון', אשר ברחוב העצמאות-

כ"ט בנובמבר בבית אליעזר. התהלכה לוותה

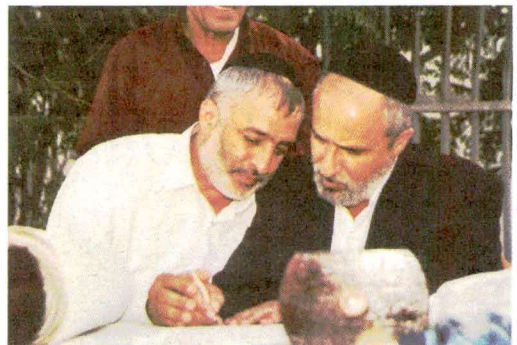
בשירה וריקודים, עם ספר התורה המוביל את

התהלכה.

לאחר שהוכנס ספר התורה לבית הכנסת, החלה

תפילת ערבית, שבסיומה החלו להיאמר דברי

תורה מפי חכמים.

"כי מציון תצא תורה ודבר ה' בירושלים"

"עדיין ושבחו בשבחו תורה ותנו כבוד לתורה"

אנו מתכבדים להזמיןכם להשתתף בהכנסת ספר תורה

לזכרו של **החייל בן כובאני** הי"ד

אשר תתקיים אי"ה ביום רביעי

כ' אלול תשס"ט 9.9.09 בשעה 17:00

בבית משפחת כובאני רח' יגאל 45,

בית אליעזר, חדרה

בתוכנית:

*סיום כתיבת ספר התורה

*תפילת מנחה בבית משפחת כובאני

*תהלוכה בליווי שירה וריקודים עם ספר התורה לכיוון

בית הכנסת "שערי ציון" רח' העצמאות -

כ"ט בנובמבר, בית אליעזר, חדרה

*תפילת ערבית

*דברי תורה וסעודת מצווה

"דתנו כבוד"

לתורה"

במעמד:

ראש העיר, רבנים, אישי ציבור וקהל רחב וקדוש

בברכת התורה

רחמים ומרגלית כובאני

הבן יקיר לנו

לפני 4 שנים נהרג לוחם גולני רס"ר בן כובאני ז"ל מבית אליעזר במהלך מבצע "עופרת יצוקה" בעזה. עבור הוריו, מרגלית ורחמים, הוא חי מאד. ל"חדשות חדרה" הם מספרים על בחור שמח, לארג', שיותר מכל אהב סוסים, אשר חייו נגדעו בגיל 21

איילת קדם

← "השירות בלוחם בגדוד של גולני היה קשה לו פיזית, בשל מומי גופו הגדול. לים. היו פעמים, בהן הוא כבר היה עם רגל אחת בחוץ. אבל תמיד התעקש להישאר. כאשר המומי שלו שאל אותו למה הוא מתעקש כל כך, הוא שתק, השפיל את הראש, בעט ברגלו בעפר ואמר: 'בכה. זה מה שאני רוצה'". מרגלית כובאני, אימו של רס"ר בן כובאני ז"ל, שנהרג באוקטובר 2007 במהלך מבצע "עופרת יצוקה" של צה"ל בעיר עזה, כואבת כאילו זה היה אתמול. בפנית הסלון בביתה בבית-אליעזר היא מדליקה באורח קבע נר נשמה לזכרו. הנר מרצד בלהבתו הקטנה, לצד תצלומיו של הצעיר החיי כן, שאהב תמיד לשמח את חבריו. גם דרגות הרס"ר שלו מונחות לצד הנר, ומדליה מוזהבת המוענקת מידי שנה, בחול-המועד פסה, למנצחים בטורניר הקטריגל שעורכים הוריו וחבריו לזכרו. עם כל הקושי, בן לא ויתר לעצמו ונשאר אחרי השיחה הזאת, ראה אותו המ"מ שלו באור אחר. הבין את הנחישות שלו ונתן לו הזדמנות נוספת. לפעמים אני שואלת את עצמי מה היה קורה אילולא התעקש כל כך. אולי המוות שלו היה נמנע. אבל אני מאמינה שככה רצה הגורל. "כשהייתי בהריון איתו, חלמתי לילה אחד על אחי, אשר ז"ל, שנהרג במלחמת שלום הגליל ב-1982. אני זוכרת שהתעוררתי בבהלה, ושאלתי את עצמי: מה קורה פה? האם אחי המת, הגיע אלי בחלום, כדי לבקש ממני שאקרא לבני על שמו? החלטתי שלא לעשות זאת. חשבת בלבי, שלא טוב לקרוא לילד על שמו של אדם שמת בגיל צעיר. חששתי שזה עלול להוביל לאסון. אבל למרות זאת, כלום לא עזר לי ושכלתי את הבן האהוב שלי. "אני משתדלת להתנחם בשני הילדים האחרים שלי ובנכדים ולהזין את הכאב הצידה, אבל הוא תמיד נמצא שם".

הזמן לא חרפא

"נכון, הזמן לא מרפא כלום", אומר אביו של בן ז"ל, רחמים כובאני. "אני משתדל להעייר ביד את הימים, להעסיק את עצמי בכל מיני עבודות בנייה ובשיחות עם

"התעקש להישאר בגולני". ההורים מרגלית ורחמים כובאני עם תמונתו של בנם בן ז"ל

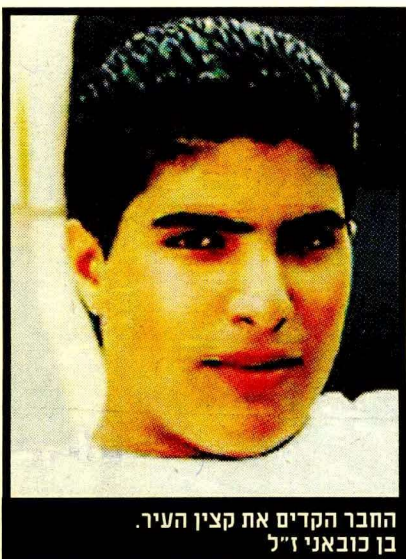
ראה
עמ'
33

הום טולס
הכל לבית ולעסק...

מבצע שק פחמים ב-1 ₪

מגזין

החבר הקדים את קצין העיר
בן כובאני ז"ל

מי: אם באמת קרה משהו לבן, הרי יבואו ויודיעו לי. ואם לא, אני כבר אתן למי שהפיץ את השמועות האלה, באביאניו.

אלא שלמרבית הצער, לא היה מדובר בשמור עות. כובאני: "כשהגיעה הפמלייה של קצין העיר, שאלתי אותם רק שאלה אחת: 'בן נפצע, או נהרג?' והם אמרו לי: נהרג. למרות שלמעשה כבר ידעתי, הייתי בהלם".

מבית המשפחה, פנו כובאני ונציגי צה"ל והלכו למקום עבודתה של מרגלית, כדי לבשר גם לה.

מרגלית כובאני: "השעה הייתה רבע לאחת ובדיוק ערכתי את שולחן האוכל בפנימייה. אבא שלי, ז"ל, שהיה כבר בן למעלה מ-90, שכב באותה תקופה על ערש דווי. הוא כבר לא זיהה אנשים וסבל נורא. כשראיתי את בעלי מתקדם לעברי במסדרון שמול המטבח, חשבתי שאבא נפטר. אבל אז ראיתי את לובשי המדים ובעלי הרים את הידיים וצעק: 'הלך לנו הילד'."

"צרחתי ונפלתי על הרצפה. פשוט לא הצלחתי לעמוד על הרגליים".

הסוסים היו במרכז עולמו

ארבע שנים עברו. חדרו של בן, שבנה לו אביו בחצר הבית, עומד מיותר. הוא לא הספיק להתגורר בו. מישהו פרץ לפני שלוש שנים לביתם וגנב את נשקו הצבאי, שנמסר למשפחה ע"י מפקדיו. הגנב לא נתפס והנשק לא הושב עד היום.

בן ז"ל לא הספיק להשלים בגרויות כפי שתכנן. אפילו חברה לא הייתה לו. הצעיר הנחוש, שעם גיוסו ישב מרצונו במעצר במשך שלושה ימים כי סירב להתגייס להגדרה קרבית ורצה רק גולני, יישאר לעד בזכרונם של יקיריו בן 21, בדיוק כפי שהיה במותו:

מוקף חברים, מלא שמחת חיים, אחד כזה שבזמן החופשות, הטלפון שלו לא הפסיק לצלצל. שתמיד הזמין את כולם לאכול על האש על חשבונו. וגם חובב סוסים מושבע.

"הוא אהב סוסים יותר מהכל", מספר אביו, "ומגיל צעיר מאוד, עבר בכל החוות בסביבה, רק כדי שייתנו לו לרכב. בשבת האחרונה שעשה בבית, לקחו אותו החברים לרכב, אני שמח שלפחות הספיק את זה".

"שלושה שבועות לפני שנהרג, עשינו חנוכה בית לאחותו וישבנו ביחד כל בני המשפחה", מספרת אימו. "הוא היה צריך לחזור לעזה באותו יום אך המפקד שלו שחרר אותו בהפתעה. בדעבר, הייתה זו מסיבת הפרידה שלנו ממנו".

אנשים, אבל לא תמיד מצליח.

"ואז אני נכנס לפינה שלי ויושב שם, בשקט. פתאום, וזה קורה גם באמצע התפילה בבית הכנסת, שאני כל כך אוהב, יכולה ליפול עלי עצבות ואני מרגיש כאילו נתקע לי משהו בגרון. במקרים כאלה, אני מעדיף להישאר לבד עם התחושות שלי. תחושות שגם אם אסביר אותן, אנשים לא יבינו."

"לאבד אבא או אימא, זה לא אותו הדבר כמו לאבד בן. אתה הרי יודע, שההורים שלך ימותו לפניך. אבל אינך מצפה לכך שהבן שלך ימות. אתה מצפה שהוא יהיה אבא לילדים ושיהיה לך עם מי לדיב ולהתווכח, כמו שקורה בכל המשפחות."

"המוות שלו, הוא משהו שעדיין קשה לי לעכל. יום הויכרון לחללי צה"ל, רק מגביר את תחושת הריקנות שאני מרגיש במשך כל השנה ומקשה עלי עוד יותר".

בן 21 היה בן במוותו. הוא הותיר אחריו זוג הורים ושני אחים: שרית, 30, העובדת בגן ילדים ועידו, 20, העושה את שירותו הצבאי כשוטר שחם בקריה. הוא נהרג בדיוק 25 שנה אחרי מות דודו, אשר צבר ז"ל. שרכבו התהפך ברמת הגולן.

חיפש מנהרות של מחבלים

זה קרה בשעה תשע בבוקר, כאשר בן ושלושה לוחמים מהגדוד שלו, גדוד 51, יצאו ממקום המסתור בו שהו באותה עת חיילי הגדוד, כדי לסרוק את השטח ולחפש מנהרות להברחת אמצעי לחימה.

ראשונים יצאו כובאני והמ"מ שלו. אחריהם פסעו שניים נוספים. הארבעה הלכו בדממה, קשובים לכל רחש. ולפתע היו יריות. הארבעה הבינו שנתקלו בחוליית מחבלים ופתחו בהסתר. בן קיבל כדור ונפל.

"כובאני נפל", צעק אחד משני הלוחמים שפסעו מאחוריו וראה אותו נופל כשפניו על הקרקע. המ"מ ששמע את הצעקות, הסתובב והביט. "מה קרה לך?", שאל את פקודו. "אני לא מרגיש את הרגליים", ענה לו בן ואיבד את ההכרה. מותו היה מיידי וחילוץו נעשה תחת אש.

באותה עת שהה רחמים כובאני בביתו, ביום של חופשה. אשתו, מרגלית, החליפה את אחת העובדות בפנימייה לבנות שמול ביתה ועברה במטבח.

למחרת בעשר בבוקר צילצל הטלפון בבית משפחת כובאני. רחמים כובאני הרים את השפופרת. על הקו, היה אחד מחבריו של בן, ששמע איכשהו על ההתקלות.

"שמעתי שבן נפצע", הוא אמר והפתיע את האב.

"אז בוא ונחכה עד שיודיעו לנו על הדבר באופן רשמי", השיב לו האב.

החבר הביא את הבשורה

לא עבר זמן רב והחבר טלפן שוב. "שמעתי שבן נהרג", הוא אמר ובכה תוך כדי כך. גם הפעם סירב האב לשמוע. "נחכה ונראה", אמר וניתק.

כעבור רגעים ספורים הגיעה לבית כובאני אחת השכנות. גם היא שמעה על מותו של בן והציעה לאב לטלפן לקצין העיר. רחמים כובאני המשיך וסירב וסילק את השכנה מעל פניו. כמו ניסה, בסדרו, לדחוק את הקץ ולגרש מפתחו את הבשורה המרה, הכואבת. אחר כך ישב בחוץ וחיכה.

"ישבתי בחוץ לפחות שעתיים", הוא מספר, "עברו לי כל מיני מחשבות מטורפות בראש ולמעשה, לא ידעתי מה לחשוב. אמרתי לעצמי

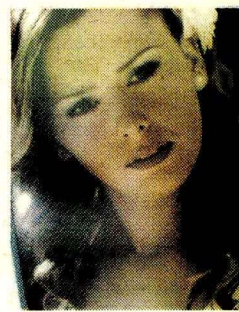

סלאוויין דיקלם ART MAKE UP

דקלה בוגרת איל מקיאג', סיימה בהצטיינות אצל עדה לזורגן. כמו כן, הרחיבה את לימודיה בהשתלמויות בארץ ובחו"ל. בעלת ניסיון רב באיפור ביוטי, אופנה, תוכניות טלוויזיה כגון: "הדוגמניות", "המראה", ערוץ 10, אודטה וכד'.

בתחום איפור הכלות מביאה איתה ניסיון עשיר ומגוון. תחת ידיה עברו אומנים רבים כמו: מירי בודהנה, עלמה זק, אייל קיציס, אסי כהן, צביקה הדר, שרון "מקחי אותי שרון" ועוד.

דקלה מרצה ומעבירה סדנאות איפור אישיות, חוגי בית ומלמדת בבתי ספר לאיפור בארץ כגון ג'ג'י אקדמיק, רויאל קוסמטיקס ורוית אסף. בעברה ניהלה סניף של חברת האיפור "מאדינה מילאנו" של שלי גפני בהרצליה וכיום יש לה סטודיו לאיפור בפרדס חנה במספרת אמיר כהן.

לקוחה יקרה,

"אשמח להפגש עמך ולחשוף בפניך את עולם האיפור וסגנונותיו ולהתאים עבורך, את מראה האיפור המושלם לארוע תוך הקפדה על איכות המוצרים, יחס אישי ושירות מקצועי ללא פשרות".

216 34
דקלה

בסטודיו: איפור מקצועי • עיצוב גבות
• מניקור ופדיקור רפואי • איפור קבוע • טיפולי פנים
• השתלמויות והדרכות איפור אישיות

במספרת אמיר כהן
רח' הבנים 7 מרכז המושבה פרדס חנה כרכור
054-6861332 ♦ 04-6372515

בס"ד שישו ושמוחו בשמחת תורה
ודתנו כבוד לתורה

הזמנה

משפחת כובאני

מתכבדת להזמין את כב' להשתתף

בהכנסת ספר תורה

לזיכרו של החייל בן כובאני הי"ד

אשר תתקיים אי"ה ביום רביעי כ' באלול

תשס"ט 9.9.09 בשעה 17:00

בתוכנית:

* תפילת מנחה בבית משפחת כובאני

רח' יגאל 45 בית אליעזר חדרה

* תהלוכה בליווי שירה וריקודים עם ספר התורה

לכיוון בית הכנסת "שערי ציון" ברח' העצמאות

כ"ט בנובמבר בית אליעזר חדרה

* תפילת ערבית

* דברי תורה וסעודת מצווה.

בברכת התורה

רחמים ומרגלית כובאני

לזכור של סמ"ר בן כובאני ז"ל

נזכור אותך לעד

רובאית 51

נובמבר 2005